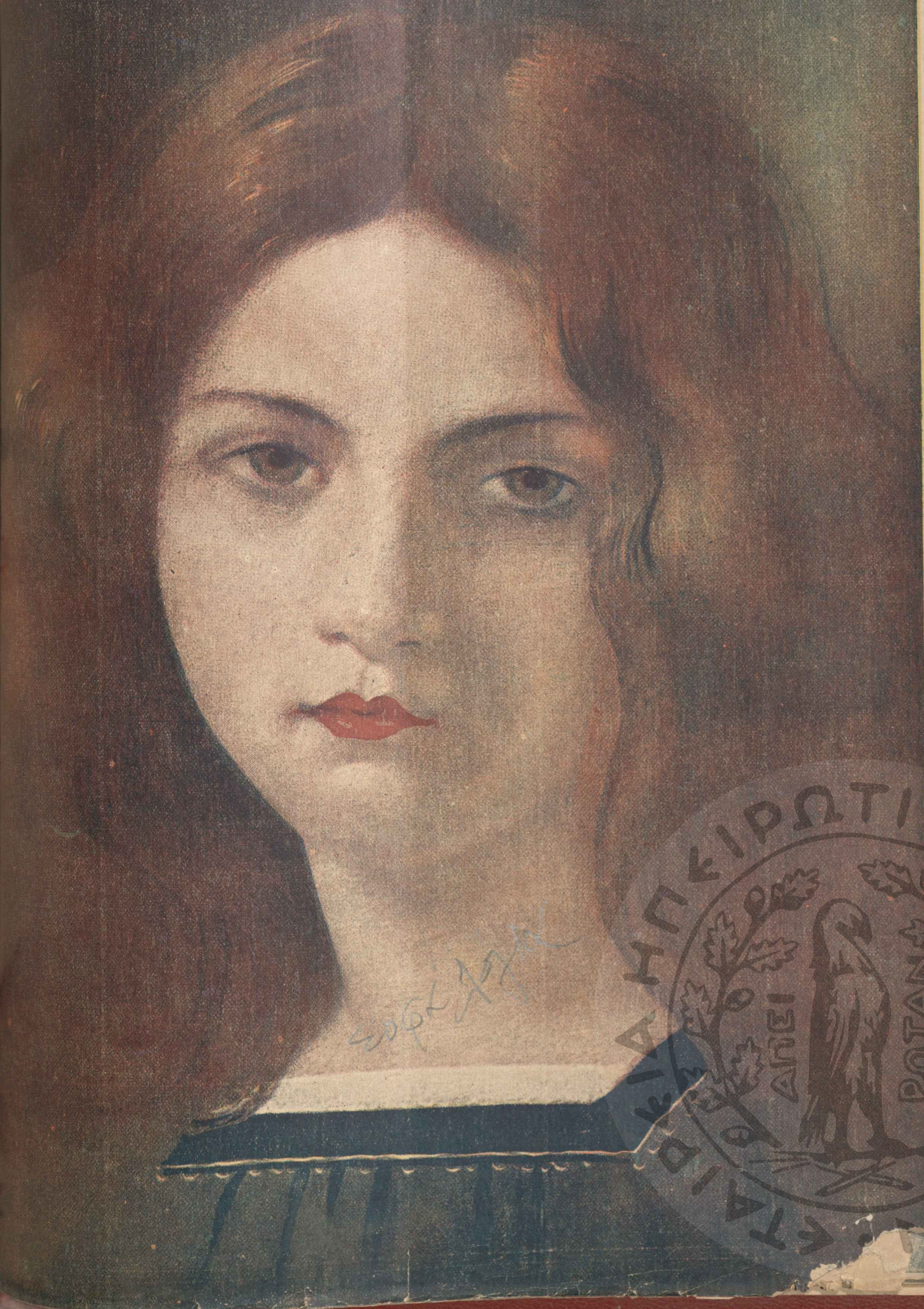

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΕ 8^α

Αρ. 395

ΕΡΩΤΗΡΗΤΟ

ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΕΚΡΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓ. ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΔΙΕ ΤΗΣ ΕΠ' ΑΡΙΘ. 109.392,11/12/28 ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οίκια τριόροφη: νεόδμητος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 152, ἐκ μπλετόν ἀμέι. Ἄνω ὄροφος δωμάτια 8, δεύτερος ὄροφος δωμάτια 6 καὶ τρίτος ὄροφος δωμάτια 5 μὲ ὥalla μεγάλα, αὐλὴν, κλπ. καὶ μὲ ὅλα τὰ χρειαζόμ. Τίμη 1.200.000. Πληροφορίες ἐναντὶ καφενεῖον.

Συνιστώμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγ-
τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ
Πανεπιστημίῳ.

Ἀθλοὶ μέγα ὄχημα 100 εἰ-	Ἀταπὲρ Χανούμ καὶ ἡ κί-
κόνες χρυσοὶ 100, ἄδ.	στροφῇ τοῦ Σωτήρος
Ἀποκυρφα Ἀλεξανδρείας	» 20 Δάδρον τοῦ #1
Ἀγνωστος	» 35 Μπαμπάνης
Ἀθανάσιος Διάκος	» 30 Κακαράνης
Ἀρματωλοὶ καὶ κλέφτες	» 15 Ματωμένος Κοζάκος
Ἀβδουλ Χαμὴν	» 10 Μαρία Πενταγιώτισσα
Γέρουρα Στεναγμῶν	» 25 Ματωμένη Καλογριά
Γιουσούφ Ἀράπης	» 25 Μάχη Χεὶρ ἐν Εὐρώπῃ
Γκόλφος (Περσεπόδου)	» 25 Μαύρη Χεὶρ ἐν Λονδίῳ
Δύο καρδιὰ	» 25 Μαύρος τῆς Βενετίας
Δύο Ὁρφανὶ (2 τόμοι.)	» 55 Ματωμένος Ἀρχιλοπότης
Δύο Λογίκα	» 20 Μαύρος Ἀντάρτης
Δύο Μάγκες	» 20 Νανὺ (Αἰμ. Ζολά)
Ζάκ Σεπάρ	» 15 Ὀλυμπιονίκης
Ζιγκολέτ	» 25 Περιπλανώμενος Ἰουδαίος
Θανάσης Βάγιας	» 15 Ροζίτα
Θυμιούλα Γαλαξειδιώτισσα	» 35 Συμμαχία Μαύρου Σκλάβου
Κασσιανή	» 55 καὶ ὁ Νὰν Πιγκερτον
Κόρη τῶν Κεραυνῶν καὶ ὁ	Σταυρομάνια
Σέρλος Χόλμς	» 40 Συμμαχία Μαύρου Σκλάβου
Καρδιὰ τῆς Μάννας	» 25 Τάκης Ἀρχιλοπότης
Κυρά Φροσύνη	» 35 Τρομοκράτης
Κίτσος καὶ Λαφαζάνης	» 45 Τόσκω
Κόρη τῶν Ἀθηνῶν	» 35 Τζῶν Περδικάρης
Κασιανῶν-Βελή Γκέκας	» 40 Φαντομάς
Κρεμασμένος	» 35 Σιδερένιος Ἐκδικητής
Καπετὰν Μαύρος (2 τόμοι)	» 60 Ἀνίσταται Φαντομάς
Κατηραμένος	» 35 Φρὰ Διάβολος
Κουτλιανῶν	» 20 Χάϊω
Κατάρτα τῆς Μάννας	» 35 Ὀρζιζ Ἐλένη
Κουμπάιοι	» 15 Μυστήρια Μασσόνων δια-
Μόρφη Μάσχα	» 25
Τζιτζῆς	» 15 Χάρι τοῦ Βασιλέως
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν προστίθενται	δρχ. 8 εἰς ἑκάστην διὰ τὴν
Εἰς τὰς Ἐξαρχίας πωλοῦνται	ἀπὸ ἐλὰ τὴν βιβλιοπωλείαν

18

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
γέρο Παρταγιάν κοντοστάθηκε και
ρώτησε το γιό του :

— Και επιμένεις να πιάς μόνος
σου ; Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος ;
— Κανένας, πατέρα. Πιστέψτε με
και μην ανησυχείτε. Είπε ανάγκη να
πιάω μόνος μου, απάντησε ο Ζάν.

— Αφού επιμένεις, πήγαμε. Έγώ
θα σταθώ και θα σε περιμένω στην
αρχή του δρόμου.

— Όχι, πατέρα. Καλύτερα είναι
να χωριστούμε από δω. Γιατί, αν
απληρωθούν πώς κάποιος με περιμένει,

θα δυσκολευτούν να μου ανοίξουν.

— Πού να σε περιμένω λοιπόν ;

— Στο «Ξενοδοχείο της Μάνδρας», αν και το μέρος αυτό δεν

είναι πολύ ασφαλές. Τι κρίμα να μην έχουμε πελάτη την καλή μας Κατό.

— Πώς ! Μήπως την ξαναδες, ενώ εγώ ήμουν κλεισμένος στο

υπόγειο ;

— Βέβαια. Και τώρα έχει το ξενοδοχείο «Οι δύο νεκροί». Το

ναί με τα χρήματα που της έδωσατε σεις, πατέρα.

— Ζήτησες λοιπόν η Κατό ! Και πού είναι το νέο της ξενοδοχείο ;

— Εκεί πρέπει ν' αντιματώσουμε.

— Στην οδό Τικετάν. Περιμένε με εκεί, πατέρα.

— Ο Παρταγιάν αποχαιρέτησε το γιό του κι

έτρεξε προς την οδό Τικετάν, όπου πραγματικά

βρήκε το νέο ξενοδοχείο της κυρά Κατό, με την

καινούργια του επγραφή.

— Ο Ζάν ντε Παρταγιάν στο μεταξύ αυτό,

έτρεξε στην οδό «Ασκίας» και χτύπησε την πρό-

σση πόρτα.

— Τα χτυπήματά του όμως πήγαν χαμένα. «Η

πόρτα έμενε κλειστή».

— Ο Ιππότης έριξε τότε γύρω του ένα γοή-

γορο βλέμμα, ανέτηλθη ότι ο δρόμος ήταν έρη-

μος και πήρε στη στιγμή μια παλιμή απόφαση.

— Πήδησε τον τοίχο του κήπου κι' ενώ τον διέσχι-

ζε γρήγορα—γρήγορα βρέθηκε ξαφνικά μπροστά

στην «Αλίση». «Η νέα ήταν άρχη και ταραγμένη.

— Λίγο έλειψε να σωριασθή κάτω... Στο πρόσωπό

της ήταν ζωγραφισμένη άπειρη θλίψη. «Απόσο

είναι ευγενικά στον Παρταγιάν, ο οποίος έσπει-

σε να την υποβαστάξει :

— Καλώς ήρθατε, κύριε Ιππότη ! Περάστε

μπρός του και του είπατε με τη χαϊδευτική της

μέσα...

— Ο Ιππότης ακολούθησε την «Αλίση» και μπη-

χαν στο μικρό σαλόνι. Εκεί η νέα στάθηκε

φρονή :

— Γιατί με καταδιώκετε έτσι, κύριε Ιππότη ;

— Νομίζω ότι ένας ευγενής, εάν εσάς, θα έπρεπε

να σέβεται περισσότερο τη λύπη μου.

— Δεσποινίς, αποκρίθηκε ο νέος, προσπαθών-

τας να συνέλθω απ' τη συγκίνησή του, ή απροσδό-

κητη αυτή υποδοχή σας θα μ' έκανε να φύγω

αμέσως απ' αυτό το σπίτι, αν μιά ανώτερη α-

νάγκη δεν με υποχρέωνε ν' ανεχθώ αυτή την

προσβολή που δεν την αξίζω.

— Τα λόγια αυτά του Ιππότη δεν συγκίνησαν καθόλου την «Αλίση».

— Μονάχα δυο λέξεις θέλω από σας, του είπε. «Έρχεστε εκ μέ-

ρους του ;

— Θέλετε να μάθετε, δεσποινίς, αν είμαι άπεσταλμένος του κό-

μητος ντε Μαριγιάν ; ρώτησε ο Ζάν ντε Παρταγιάν.

— Ναί, κύριε, εξεκολλούθησε η «Αλίση» με ζωρότητα. Δεν μπορεί

παρά να σας στέλνει εκείνος. Θα έχω συναντηθεί με τη βασίλισσα

της Ναβάρρας, θα έχω μιλήσει μαζί του και θα του έχω πει πως

τι έλειψαν πλάσμα είμαι. «Θα ξέρω λοιπόν τα πάντα για μένα και

δεν τόλμησε νάρθω μόνος του για να μη πω με περιφρονη. «Α,

μά την αλήθεια, τον έθεωρούσα πιο γενναίο. Και πως έσείς δεχτή-

κατε μιά τέτοια άποστολή ;

— Δεσποινίς, αποκρίθηκε ο Ιππότης, πέφτετε τρομερά έξω στους

υπολογισμούς σας. Δεν είμαι καθόλου άπεσταλμένος του Μαριγιάν,

όπως νομίζετε. «Ο Μαριγιάν δεν έγινε ακόμα απ' το ταξίδι του.

— Τι λέτε, Ιππότη ; Είναι αλήθεια αυτά που άκουσα ; Δεν σας

στέλνει αυτός ; «Α, Θεέ μου, τι ήσαν αυτά που εξεστράμια ! Τι ά-

νόχη που είμαι !...
— Και η «Αλίση» σκεπάζοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της ανα-

λόγησε σε δάκρυα.

— Τότε ο Ζάν ντε Παρταγιάν γονάτισε και της είπε με τη γλυ-

κειά κι' άρρενωπή φωνή του, τη γεμάτη ελπίδα και τρυφερότητα :

— Δεσποινίς, σάς καθικεύω να πιστέψετε ότι ληρότητα και

λας τα λυτρά λόγια που σάς ξέφυγαν από το στόμα. «Αφού για ποιο

λόγο κατηγορείτε τον εαυτό σας. «Εκείνο που γνωρίζω, εκείνο που

αισθάνεστε για το φίλο μου. Πιστέψτε με, δεσποινίς, τέτοιος έρω-

τας είναι ικανός να εξιλεώση και εγκλημα άνομα...

— Η «Αλίση» συγκινήθηκε απ' τα λόγια αυτά, σπρώξε άπάνω τον

Παρταγιάν και παίρνοντάς τον τα δυο χέρια του είπε :

— «Ας είστε ευλογημένος, έσείς που σκορπίσατε στην ψυχή μου

την πιο γλυκειά παρηγοριά μέσα στη μαύρη άπελπισία μου. «Α, δεν

ξέρετε...

— «Όχι, δεσποινίς, εφώνασε ο Ιππότης, δεν ξέρω, ούτε και θέλω

να μάθω τις δυστυχίες σας. «Αφήστε τη σιωπή να σκεπάη την τα-

ραχή της ψυχής σας, όπως τα ήσυχα νερά μιας λίμνης σκεπάζουν το

δυό της...

— «Αγαπή με φίλε !

— Ναί, λέγετέ με φίλο, δεσποινίς. Φίλο του κόμητος, που τόσο

σας αγαπά και φίλο δικό σας...

— Λοιπόν, είπε η «Αλίση», ο κόμης δεν έγινε ακόμα ;

— «Όχι, δεσποινίς, σάς δροχίζω. «Όχι και είδησεις του έμ-

— Όλοι όμως γνωρίζουν ότι η βασίλισσα της Ναβάρρας βρίσκεται στη

Μελόα κι' ότι συναντήθηκε εκεί με τους βασιλείς της Γαλλίας. «Εν

λοπόν πιθανόν να βρίσκεται κι' ο κόμης στο Μελόα από δυο εβδο-

μάδες...

— Πρώ δυο εβδομάδων !

— «Ακριβώς, δεσποινίς. Για έναν λόγο της κα-

νότητας του Θεοδότη ή απόστασι από το Μελόα

ως το Παρίσι είναι ζήτημα τεσσάρων ημερών μό-

νον.

— Η παρατήρησή αυτή του Παρταγιάν έδωσε

κάποια μικρή έλπιδα στην «Αλίση».

— «Αν η βασίλισσα της Ναβάρρας με πρόθυ-

σκέφτηκε ή νέα, ο Μαριγιάν θάταν εδώ πριν από

πολλές μέρες.

— Και γυρίζοντας κατόπι προς τον Ιππότη πρό-

σθεσε μεγαλωφώνως :

— Συγχωρήστε με, Ιππότη, για τον τρόπο με

τον οποίο σάς δέχτηκα. «Ήμουν τρελής !...

— Ξεχάστε τα αυτά, δεσποινίς, και επανέγνε

μου να θυμωθώ μ' ευγνωμοσύνη ότι μου καμάρ-

την τιμή να με ονομάσετε φίλο σας, απάντησε ο

Παρταγιάν.

— Ναί. Και μάλιστα δεν διατάζω να σάς πω,

ότι είστε ο μόνος μου φίλος, Ιππότη.

— Και αν, δεσποινίς, έκανα μιά θερμή έκκλη-

ση στη φιλία αυτή, της οποίας με θεωρείτε άξιο :

— Ναί, ναι, πέστε μου ό,τι θέλετε, Ιππότη. Σας

δραχίζω ότι για να σας παράσχω μια έκδοξη

θυμούν πρόθυμη να ύποσώ τις μεγαλύτερες θι-

σίες...

— Λοιπόν κι' αυτό που θα σας ζητήσω, έιναι

μεγάλη θυσία, δεσποινίς. Μάθετε ότι κι' εγώ έ-

πίστες αγαπώ και για να λάβετε μιά ιδέα του α-

σθηματός μου θα σας πω μονάχα τούτο : Εκεί-

νη που αγαπώ είναι για μένα ό,τι ο κόμης Μα-

ριγιάν για σας. «Υποθέστε τώρα, δεσποινίς, ότι

ο κόμης είναι φυλακισμένος στο σπίτι μου κι' ότι

έρχεστε έσείς να μου ζητήσετε την άπελπισία

αί του...

— Η «Αλίση» χλόμωσε.

— Από την ταραχή που δειχνετε, συνέχισε ο Παρταγιάν, κα-

ταλαβάνω ότι με νοιώσατε. «Ας μιλήσουμε λοιπόν ανοιχτά. Γνωρί-

ζωι πολύ καλά, δεσποινίς, γιατί απήχθησαν ή «Ανναπέλλα ντε Πιέν

και ή Λουίζα Μονμορανσύ. «Αλλά για ποιο λόγο ο στρατόρχης Έ-

ρίκος Μονμορανσύ τις παρέδωσε σε σας, αυτό ούτε το γνωρίζω ούτε

θέλω να το μάθω. Μονάχα μιά λέξη άπατώ από σας, δεσποινίς. «Η

θυσία, που με τόση ευγένεια προσφερόχατε να ύποσπτε τρώς γιού

μου, θα είναι ικανή ν' αποδώσει την έλευθρία στην «Ανναπέλλα ντε

Πιέν και στην κόρη της ;

— Όσο μάλιστα ο Ιππότης, ή «Αλίση» φαινόταν δλο και πιο πολύ τα-

ραγμένη.

— Αγαπάτε τη Λουίζα... τη Λουίζα Μονμορανσύ ; τον ρώτησε

αποτόμως.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Τι δυστυχισμένη που είμαι ! ψιθύρισε ή «Αλίση. Τι δυστυχισμέ-

νη, Θεέ μου !...

— Τι είπατε, δεσποινίς ;

— Είπα ότι είμαι πολύ δυστυχισμένη και ότι όλοι όσοι με περι-

βάλλουν καταδιώκονται από την τύχη.

— Δεσποινίς, μιλήστε μου, για το Θεό. Μήπως συνείδη κανένα δι-

στίχημα στη Λουίζα ;

(Ακολουθεί)

470Η ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΙΣΤ'.
ΕΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ τ' «Απομνημο-

νεύματά της», ή Σάρα Μπερνάρ μιλάει

για την πρώτη εμφάνισή του θιάσου της

«Γαλλικής Κομωδίας» από το Παρί-

σιου Κοινού μετά την επιστροφή του

απ' το Λονδίνο, όπου έδωσε μιά σειρά

παραστάσεων. Πρώ της εμφάνισής

αυτής, ή Σάρα είχε λάβει διάφορες ά-

νόνητες έπιστολές, στις οποίες οι έπι-

στολογόφοροι την άπελπισία πως θα

την άποδοκιμάσουν, αν τολμούσε να

εμφανισθή μαζί με τους άλλους ήθο-

ποιους.

— Κατά τη βραδιά της έπανευανί-

σεως—γράφει ή μεγάλη καλλιτέχνης—

έξεδήλωσα την έπιθυμία να εμφανισθώ

με την ομάδα μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η πρώτη μου πρόστασι μου αυτή, αλλά στο τέλος τη δέχτηκαν.

— Η «Ελεονώρα Ντούζε» είναι περισσότερο ήθοποιος, παρά καλλιτέ-

χνης και βασίζει επάνω στους δρόμους που χαράζουν άλλοι, χωρίς

έν τούτοις να τους μιμείται.

— Ο Νοβέλι είναι ένας ήθοποιος της καλαις σχολής, στην οποία

ένδιαφερόντοσαν ελάχιστοι για το καλλιτεχνικό μέρος. Είναι όμως

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

πρόσφορος στο καλλιτεχνικό μέρος. «Η Βεατρίκη Πάσκα—Κάμπελ—είναι

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

"Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ
ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΑ,"

Ο αρχοντας ξεχεται!

Έτσι έλεγαν οι άλαρχοι του 'Αγώνος, όταν έβλεπαν από μακριά να φτάνει ο Παγαγιώτης Κρεββατάς ο Σπαρτιάτης, και σκηνώνονταν με σεβασμό να τον υποδεχτούν. Και την άξιζε, αλήθεια, την τιμή αυτή ο Κρεββατάς, γιατί στα μαύρα κείνα χρόνια της σκληριάς, κανείς από τους συμπατριώτες του δεν συνετέλεσε στη διατήρησι του αρχαίου Σπαρτιατικού πνεύματος, όσο αυτός.

Ήταν αρχοντας πραγματικός: "Όταν, στα 1818, ένας Καλαματιανός έμπορος τον κατήχησε στα μυστήρια της Φιλικής 'Εταιρείας, ο Κρεββατάς, ύστερα από τον όρκον, έβγαλε το πουνγί του, το άνοιξε, και άφησε να πέσει στο τραπέζι, μια βροχή από χρυσά νομίσματα:

— Πάρε! "Όλο μου το μετρητό για το σκοπό μας... Στην άναγκη, θα θυσιάσω και τη ζωή μου, έλεγε.

Και από την ημέρα κείνη δόθηκε δολιχώς στην 'Ιδέα. "Όσο, είχε ζωηρή επιθυμία να μάθει ποιά ήταν η μυστηριώδης άγνωστη 'Αρχή των Φιλικών. Γι' αυτό, θέλοντας να προμηθευτή και πολεμοφόδια, για νάναι έτοιμος για τη μεγάλη στιγμή, άποράσισε να πάει στη Νεάπολι της 'Ιταλίας, όπου είχε στενό φίλο το Μενάκη, έπίσημο Φιλικό. Από αυτόν θα μάθαινε τα πάντα. Για να φύγει όμως, έπρεπε να πάρει την άδεια του Τούρκου Πασά, και επειδή εκείνος τον ύποψιάστηκε, ο Κρεββατάς κατέφυγε στο έξης στρατηγικό γήμα:

Καμώθηκε ότι είχε βαρειά άρρωστος, έκάλεσε έναν κορσέα και του πήρε αίμα, και την άλλη μέρα αγόρασε από το φαρμακείο γιατρικά, τα οποία βέβαια δεν έπηρε... Τό ίδιο έκανε και τις ακόλουθες μέρες. 'Αγόραζε πάντα κι' από ένα μαλακτικό ή μαντζούνι, χωρίς να το μεταχειρίζεται, κι' άφανε να διαδίδεται ότι τάχα είχε φθοιός, και μάλιστα ότι κάνει αιμορροΐσεις!

Υστερ' από λίγες μέρες, έβαλε στο φάρυγγά του, με κάθε προφύλαξη, μια μικρή δόελλα, την οποία —μόλις την εδάγκασε— την έβγαλε άμέσως. "Όταν λοιπόν τον έπεσκέπτοντο Τούρκοι, ο Κρεββατάς έφτινε μπροστά τους, για να βλέπουν το αιματομένο σάλιο του και να διαδίδουν ότι είχε... φθοιός! Με το μέσο αυτό κατώρθωσε να πείσει τους μπουνταλάδες εκείνους ότι πάσχει και ότι, εκτός της 'Ιταλίας, όπου ύπάρχον οι ειδικοί γιατροί, πουθενά άλλου δεν θα μπορούσε να βρει γιατροιά. Και ο Πασάς τόν άφησε να φύγει, βέβαιος ότι... δεν έχει πολλή ζωή.

Μετά ένα χρόνο ο Κρεββατάς, έγύρισε από την 'Ιταλία, χωρίς να φανερήσει για την άδοξη 'Αρχή της Φιλικής 'Εταιρείας, έφερε όμως κι' έβγαλε κρυφά στη Μάνη άρκετά τουφέκια και πολεμοφόδια. Συγχρόνως έπροφασίζόταν ότι είχε άρρωστος, χωρίς έλπίδα θεράπευας.

Στο μεταξύ, στ' αυτιά των Τούρκων είχαν μπει φύλλοι. Καταλάβαιναν ότι οι ραγιαδες κάτι σπουδαίο τους μαγειρεύουν, και συνέλαβαν όλους τους δεσποτάδες και πολλούς προκρίτους, τους οποίους έβριζαν στα μπουντρούμια της Τριπολιτσάς, όπου πολλοί πέθαναν.

Έξασπε τέλος η 'Επανάστασις. 'Ο Πετρόμπεης κατέλαβε τας Καλάμας, όπου συγκεντρώνονταν άπ' όλο το Μωρηά έπαναστάσις. 'Ο Κρεββατάς δέ μπορούσε να ηουχάσθ. Καταλάβαινε ότι η θέσις του δεν ήταν καίη στο Μιστρά, στο σπίτι του, αλλά στην έδρα του 'Αγώνος, στην Καλαμάτα. Πώς να φύγει όμως από το Μιστρά, πού θα τον έπιανε ο Διοικητής της περιοχής, ο αιμοδόρος Μπαής; Κατέ-

ΣΤΙΧΟΙ
ΘΥΜΗΣΙ

Του κάκου μάς χωρίζουν
ράχες, θουνά και κάμποι,
το πρόσωπό σου λάμπει
στό νού μου, στην καρδιά.

Της λύπης μαύρο σύννεφο
δέν ήμπορεί να φτάση
τό φως του να σκεπάση
μιάν ώρα μοναχά.

Και πριν σωθούν ή μέρες
σου χάρου τόν άγωνα,
τη βελα, γλυκεία σου εικόνα
θα ελπίει ο λογισμός.

'Ανισως έχει άνειράτα
ο θνικος του θανάτου,
στόν "Αδν κι' έχει κάτου
θα μ' άπομείνη όμπρός.

ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

φυγε λοιπόν σε άλλο τέχνασμα: "Έστειλε λοιπόν τη γυναίκα του στην έκκλησία, να παρακολουθήσει τον έπερινό, σκοπεύοντας να περάσει να την πάρει μαζί του, τη νύχτα, και να φύγουν για την Καλαμάτα. "Υστερα όμως από τρεις ώρες, ο Τούρκος άστυνόμος, κρυφά, κάπνισαν, και πήγε στο σπίτι του Κρεββατά να τον πάρει μαζί του και άλλους ούκνα (γιατί στο δρόμο τον είχε πιάσει βορσά) τον έπεσκέψθη ο Γιατράκος να τον καλωσώρψει. 'Ο διάλογος ήταν ως έξης:

— 'Αρχοντα, καλώς ώρισες! έλεε ο Γιατράκος. — Καλύτερα να μη σ' εύρισκα ζωντανό! Απάντησε ο Κρεββατάς. — Καταστάσεις εν' αυτή; Τι κατεστάσις της επαρχίας μας είν' έσύ; — Μην μωρής να προλάβης τέτοια κακουρήματα! "Εστώσας ο Κρεββατάς: "Έρχομε νόμους και Κυβέρνησι και μπορούσαμε να τα εφαρμόσουμε.

Και λέγοντας αυτά, ντύθηκε και κάθησε, χωρίς να προσκαλέσει και το Γιατράκο να καθήση... — 'Ο Γιατράκος έβριγε χωρίς να πη λέξι... — 'Ο Κρεββατάς, άπρό συνετέλεσε όσο μπορούσε να καταπραυνήσθαι τα πάθη, και άπρό έσπασσε μερικώς άτοιμικές ύποθέσεις του, παρέλαβε τρεις άνθρώπους του με άποθήκη, για να έπιστρέψη στην άρχή της Κυβερνήσεως και ν' αναφέρει το αποτέλεσμα των ενεργειών του.

Κατά τη χωμαγή έφτασε στον Εύρω-λόχο της έσχισ, το ποτάμι είχε ξηλώσει. 'Ο Κρεββατάς διέταξε τους συνδόντας αυτόν πείλους συντρόφους του να πάνε πιο πέρα, όπου ήταν ένα γερφύρι, να περάσουν από κεί. Τη στιγμή όμως αυτός, έβριπος, έτοιμάζονταν να περάσει τον ποταμό, ακούστηκε από την άκρη του γερφύρι μια θορυβητική, και ο Παγαγιώτης Κρεββατάς έπεσε νεκρός, τραυματισμένος από πολλές σφαίρες.

*** — 'Ο Άγγλος ιστοριογράφος Γόρδων έγραψε σκεπτικώς:

— 'Οι Έλληνες έκανώντο ότι λίγα άνουν πολιτικά έγκλήματα έλέρωσαν τόν άνήνα τους. Τούτο τό όφείλουν περισσοτέρω στην έλλειψη δημοσύνητος. Γι' αυτό έμεις μπορούμε τώρα ν' άποκαλύψουμε άρκετά τέτοια έγκλήματα. 'Επί τού άρκετος δηγούμεθα ένα μόνο περιστασιακό, που συνέβη κατά τό χρονόσωρο τού έτους 1822: τη δολοφονία του Κρεββατά, ο οποίος έρονεύθη ενώ επίστρεφε στην Τριπολιτσά. Το περστανικό αυτό έκανε μεγάλη εντύπωση, και όλοι έλεγαν ότι η δολοφονία όφείλεται στο μίσος και στην άντιζηλία της οικογενείας του Γιατράκου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΑΔΕΛΙΝΑ ΠΑΤΤΙ ΚΑΙ Η ΧΩΡΙΚΗ

Η διάσημη άοιδός του περασμένου αιώνος 'Αδελίνα Πάττι είχε γράψει ένα λαμπρό έξοχικό κτήμα στην Ουάλλια και έχει περνούσε τον περισσότερο καιρό της.

Μία μέρα, καθώς έκανε έναν μακρινό περίπατο στα περίχωρα του κτήματός της, στάθηκε μπρός σε μία καλύβα και ζήτησε από μια γυναικα που κατοικούσε σ' αυτή ένα ποτήρι γάλα.

Η χωρική της τό έδωσε πρόθυμα και κατόπιν έπιασε κοινέντα με την έπισκέπτριά της. Από λόγο σε λόγο άρχισε να τις μιλάει και για τη γενέσσή της, την κυρία Πάττι, και να διηγείται για την διάφορα αντιστασια άνέκδοτα.

— Μα ενώ είμαι ή κυρία Πάττι, τη διέκρινε ή άοιδός.

Η χωρική τότε έθυσιαστικώς και της έλεπε με άφέλεια:

— Δέν θα μού κάνης τώρα τη χάρι να μού πής κανένα τραγούδι;

— Καλά, θα σοφ γίνη το χατήρι, της απάντησε ή Πάττι. Κλείσε όμως την πόρτα...

Η χωρική έκλεισε την πόρτα της καλύβας της και ή άοιδός της τραγούνησε τότε μία από τις μεγάλες επιτυχίες της.

Έτσι ή 'Αδελίνα πλύνισε τό γάλα που ήμπε με 1.500 φράγκα, με όσα δη...

... έλαμνε για κάθε τραγούδι όταν τραγουδούσε στις συνουλές.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Οι Άραβες άγατούν πρώτα-πρώτα τό άλογό τους, έπειτα τό όπλο τους, κατόπιν τόν πρωτότοκό γυνό τους και τελευταία τήν... γυναίκα τους.

— Στην Κορέα οι άγαμοι άνδρες, και άν ακόμα έχουν γεράσει, θεωρούνται δούλοι κι' έχουν θεά ίσοσταμένον απέναντι των έγγάμων, όποιοςδήποτε ήλικίας κι' άν. εινε αυτός.

— Κατά τόν 15ο αιώνα, στο όνομαστό Πανεπιστήμιο της Σαλαμάνκας, πολλές καθηγητικές έδρες ήσαν κατελιμμένες από σοφές γυναίκες.

Κάποιος ξένος γιατρός δεδαώνει ότι ή διαφθερίσις όφείλεται κατά μεγάλο μέρος στην κακή λειτουργία των υδροφορών και των δαχτών, άπόθεν μολύνεται τό έδαφος και από κεί ή ατμόσφαιρα.

— Από μια λατινική εξέτασι πούγινε στα σχολεία, στην Εδωάτη, άποδείχτηκε ότι ο μαθητής πάσχον από μωρία κατ' άναλογία 24 τοίς εκατό στη Γαλλία, 35 τοίς εκατό στη Γερμανία και 20 τοίς εκατό στην Άγγλία.

— Δηγούνται ότι πολλοί ναυτικοί που κοιμήθηκαν στις τροπικές χώρες τη νύχτα, κάτω άπ' τό φως του φεγγαριού, πάνω στα καταστρώματα των πλοίων, ξύπνησαν τό πρωί τυφλωμένοι.

— Τό νερό της έπιφανείας των θαλασσών που βρίσκονται άκριβώς από τόν 'Ισημερινόν, θερμαινόμενο από τόν ήλιον, φθάνει περίπου σε θερμοκρασία 30 βαθμών.

— Τό νύτρο παράγεται από τη στερεοποίηση του άτμοσφαιρικού αζώτου.

— Η πυριτίς άνεκαλύφθη στις άρχές του 16ου αιώνος από τό Γερμανό μοναχό Μπερτόλδο Σβάφτς.

— Η βαμβακοπνίξις άνεκαλύφθη κατά τό 1846 και κατασκευάζεται δι' έμβασίσεως του βάμβακος εντός μύματος νιτρικού και θειικού όξέος.

— Η γλυκερίνη παράγεται εκ της κατασκευής του σάπωνος με λιπαρά όξεία.

— Υπό την επίδραση του νιτρικού όξέος, ή γλυκερίνη μεταβάλλεται σε νιτρογλυκερίνη, που εινε μία από τις τρομερότερες εκρηκτικές ύλες.

— 'Ο πρώτος που εχρησιμοποίησε τη νιτρογλυκερίνη ως εκρηκτική ύλη στα μεταλλεία και στα λατομεία, κατ' τό 1864, ήταν ο Σουηδός μηχανικός Νόμπελ, ο ιδρυτής του παγκοσμίου θαυλείου.

— Η περιφημότερος άγιάλας σε παραγωγή γάλακτος, εινε τού Ζέρσεφ των 'Ηνωμ. Πολιτειών.

— Κάθε μία από αυτές άποδίδει 45 λίτρος γάλακτος ήμερησίως.

— Ένας διάσημος χειρουργός του Σικάγου, όνόματι Φάινλες, έπαινεσε τελευταία μία φωτογραφική συσκευή με την οποία θα μπόρε— ως ισχυρίζεται— να φωτογραφίση τό έσωτερικό του άφροαίου στρώμα.

— Η 'Αμερικανική Κυβέρνησις, για να έξασφαλίση ταχείαν και άνευ μανδύων άεροπορικήν συγκοινωνίαν με την Εδωάτη, άπεράσισε να ιδρύση ένδιαμέσου σταθμούς εντός του Ωκεανού.

— Οι σταθμοί αυτοί θα ιδρυθήν επί τεχνητών νησίδων.

— Σύμφωνα με τό σχέδιο του διάσημου 'Αμερικανού μηχανικού "Αρμίστρονγκ, ή τεχνητή νύσις θα είνε ένα είδος πλωτής εξέδρας 5 πύους 22 μέτρων, μήκους 300 μ. και πλάτους 120 μ.

— Κατόπιν της εξέδρας αυτής θα είνε εγκαταστημένα έργαστήρια, ένα ξενοδοχείο, σταθμός πορτοφώνου τηλεγράφου, μετεωρολογικός σταθμός και παρατηρητήρια.

— Κάθε μία από τις τεχνητές αυτές νησίδες θα έχη βάθος 15 000 τόννων περίπου και θα συγκρατήται διά σειράς άγκυρών βάθους 2.500 κίλων. Η άπόσταση εκάστης άγκυρας θα έχη μήκος 8.000 μέτρων.

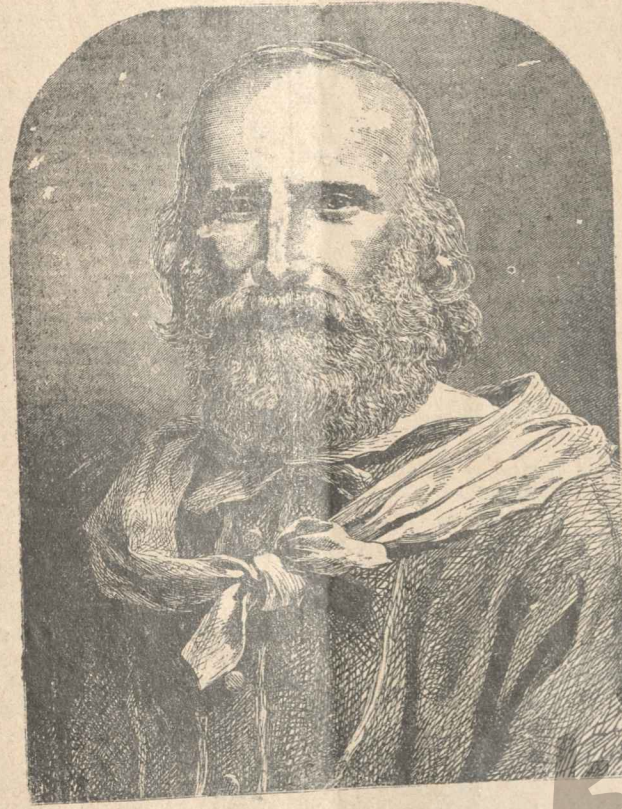
— Τό άρχαιότερο δένδρο του κόσμου βρίσκεται στο 'Ικοντ—Νε-Λός—Βίνος κι' έχει ήλικία 8.000 έτών.

— Τά σπανιώτερα είδη φυτών και άνθέων διασώζονται στο Ισπανικό Κήπο της Μπουένεβίστας στη Γιάβα.

— Στο 'Ερεβάν της Γαλλίας βρίσκεται τό καλύτερο έργοστασιο κατασκευής σαμπάνιας.

— 'Ιδρύθηκε τό 1776 από τόν διάσημο χημικό-οινολόγο Μερσιέ— 'Ιδρύθηκε στο έργοστασιο αυτό ελργάζοντο 5.500 έργάτες, ενώ σήμερα δέν άπασχολούνται σ' αυτό παρα μόνον 1.250.

— Κάθε έργάτης τού έν λόγω έργοστασίου γεμίζει σε μία ήμερα— με τη βοήθεια πάντως των σχετικών μηχανών— 80.000 μπουτάλες σαμπάνιας.

Ο Γασπαρ Γαριβάλδης
(Παλαιά Ειολογία)

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η όρμη των ποταμίων ανακόπησε ξαφνικά.

Μα δεν είμαστε καθόλου ασφαλείς ακόμα. Καθώς σήκωσα τα μάτια μου και κύτταξα έξω από ένα παράθυρο, είδα τον ήλιο να γέρνει πάνω απ' το απέναντι βουνό.

Αίγο άσπια κι' ο βρυκόλακας θα σπρώχνονταν.

Το άπαιστο, ανατριχιαστικό γέλιο του άκουγόταν τώρα πιο ζωντανό, πιο συνταρακτικό, πιο απειλητικό.

Είμαστε χαμένοι, χαμένοι...

— Άρπαξα το Δημήτρη απ' το χέρι και του φώναξα δυνατά :

— 'Ο ήλιος δύει !... 'Ας φύγουμε, άς φύγουμε γρήγορα...

— 'Ας φύγουμε, μούγκρισε κι' ο Δημήτρης κιντώντας μ' άγωνία και πρόμο προς τη δύση.

Τρέχοντας σαν τρελλοί, περάσαμε γρήγορα—γρήγορα τα διάφορα διαμερίσματα του πύργου, κατεβήκαμε τις άτέλειστες σκαπινές σκάλες του και φτάσαμε τέλος στην αυλή.

Μόλις βγήκαμε στο έπαυρο, ή πρώτη μου σκέψη ήταν να ξανακινώξω προς τη δύση.

Κατάρα !... 'Ο ήλιος άρχισε σχεδόν τ' αναγγιζό βουνό, όμοιος μ' έναν τεράστιο πυρακτωμένο δίσκο.

Δαγκώνοντας τις γροθιές μου από λύσσα για την άποτυχία του σχεδίου μου, παρέσυρα το σύντροφό μου προς το μέρος ποίχαμε άσφαλίσει τ' αλογά μας.

Τα φταγιά ζώα !...

Αν και τυφλωμένα, αν και καταματωμένα, μιάς μυστίστηκαν κι' άρχισαν να χρομετίζουν λυπητερά.

Τάλλωσα με απασαμένη την καρδιά, τα χείδερά με σπογγή, τα δαδα στην αυλή και χωρίς να μίνω ναυρό καθυλάσκεψα.

— Άνοιξε την πύλη της αυλής, φώναξα στο Δημήτρη, γρήγορα, όσο μπορεί γρήγορα, καθυλάσκεψε στ' αλογό σου. Δεν έχουμε παρά λίγων λεπτών καιρό.

Ο Δημήτρης άνοιξε την μεγάλη πύλη του πύργου κι' έβασε τα ζώα απ' τα χαλινάρια, για να τα βγάλλει έξω απ' την αυλή.

Μά είμαστε φαίνεται κακώτριοι, είμαστε καταραμένοι, είμαστε καταδικασμένοι να χαθούμε, γιατί πρίν βρούμε απ' τη μεγάλη αυλή του πύργου, μιά βραχνή κραυγή άντηχε ψηλά στις επάλξεις του :

— Φεύγετε, σκύλοι !... Η κακή ώρα μαζί σας !... Στόν γαρφίω και σπόν διεθρο γρήγορα !... Κατάρα... κατάρα σε σάς και στη γενειά σας, κακές σπορές των ανθρώπων, φύρες του διαβόλου !...

Ήταν ή θειά Μαγκόν.

Πότε είχε γυρίσει απ' το δάσος ή τρελλή γοηά κι' είχε ανέβει στόν πύργο ; Μυστήριο !...

Μά δεν είχαμε πιά καιρό για χάσιμο.

Κι' ένω ή θειά Μαγκόν μιάς καταράτανε, μιάς άπειλόνσε και μιάς έδειχνε τις γροθιές της, φώναξα άπώταμα στο Δημήτρη πούχε σπαθεί και την κύτταζε οσπτικμένη :

— Σύντροφε, για όνομα του Παντοδυνάμου Θεού, καθυλάσκεψε γρήγορα να φύγουμε !...

Ο Δημήτρης έκανε το στανρό του και πήδησε πάνω στ' αλογό του.

Ξεμαθήσαμε...

Φεύγοντας, έσφιξα μιά στεορή ματιά στη θειά Μαγκόν, που έξακολουθόνσε να σκούζει, σκαρφαλωμένη σπόν πιο ψηλό πυργίσσο.

Τί θέαμα αλημονήγγο, Θεέ μου !

Έντελώς γυμνή σχεδόν ή τρελλή γερόντισσα, με τα χείδεά της μαλλιά ξέπλεκα, φάνταζε στο βραδινό ρός φόντο του στανρού σαν μυθική Μαινάδα, σαν στρογγυλά των παραμυθίων, σαν κακή λάμα...

Τ' αλογά μας, άκούγοντας τη βραχνή φωνή της, χρομετάζαν φοβισμένα.

Απ' το έσωτερικό του πύ-

Ήταν δεμένος σφιχτά, τόσο σφιχτά, ώστε τα σχοινιά του κόβαν τις σάρκες !...

γον άκούγότανε επίσης τώρα το βαθύ και ποικιλόμοιο έκείνο ποταμικό, φράγοντας καταδυστά από πάτομα σε πάτομα για να μιάς βρούνε και κατεβήντας σαν άφρισμένη μαύρη θάλασσα τις σκάλες, άκούγοντανε τα ανατριχιαστικά σφυρίγματα των έρπετων, που τάδε ξεσπάρσσει το πλήσιασμα της νύχτας και το άπαιστο γέλιο του βρυκόλακα...

— Έμπερός ! φώναξα στο σύντροφό μου.

— Έμπερός ! είπε κι' αυτός.

Μά μάλις τ' αλογά μας βγήκαν απ' την πύλη του πύργου, όμοια μενα πλέον απ' το χαλινάρι και το ένστικτό τους, μιά δογή που έλεγε τίποτε το άνηρόπινο, τώρασε τη γαλήνη του μενεξεδένιου έρλου.

Μην ξεροντας τί συμβαίνει, γυρίσαμε τα κεφάλια μας, χωρίς ατακατίσσουμε, να δούμε τί είνε. Κι' είδαμε τότε ένα θέαμα τρομακτικό.

— Έμπερός ! είπε κι' αυτός.

Η θειά Μαγκόν, βλέποντας μας να φεύγουμε τη στιγμή που ή ξεπυλόνσε ο βρυκόλακας για να μιάς εκδιχθεί, όχνησε άσώταμα προς τα έμπρός, έχωσε την ίσοροσσία της κι' έβασε έξω απ' τον πύργου στην άσση του άπώτου ήταν γατζωμένη, παρασπώνοντας μαζί της τις πύρες κι' ασθέστες...

Κιόνε μου και Θεέ μου !...

Είδαμε το καπνοχνο καμύ της να στρυφονγυρίζει στόν άέρα πύτοντας, τα μαλλιά της και τα κορβέλια της ν' άνεμίζουν, το έδαφος να χτυπιέται σπύς προσεγγίζε του πύργου, να περιστρέφεται κι' να πομπάρε στο κενό και τέλος να χτυπιέται δυνατά πάνω σπύς πύρες της αυλής, όπου κι' αυτά τα κόκαλά της θοματίστησαν !...

Είχε σπαματήσει ή άναστηή μας, είμαστε σαν χτυπημένοι από κεραυνό.

Απόλυτη γαλήνη άπλώθηκε τώρα δόλογρό μας, μιά γαλήνη άπληκτη, γεμάτη τρούινος και άγωνία.

Χωρίς να μιλήσουμε, χωρίς ν' ανταλλάξουμε λέξη με το σύντροφό μου, ξεσπάρσαμε τα χαλινάρια των άλόγων μας και τ' άφησε με να τρέξουν στο μονοπάτι που ξαναγόταναν μισροστά μας.

Τα δόστρια ζώα, αν και τυφλωμένα, παυόσαν καθυλάσκοντας σπρεά και τρέχανε όσο γρήγορα μπορούσαν, σαν να μαντεύαν το μεγάλο κίνδυνο που μιάς άπειλόνσε.

Εκάλπαζε μερικά βήματα από μπεός απ' το Δημήτρη, προήχοντας μίν πέσοιμε σε κακοτοπιές. 'Ο νοίς μου ήταν στο βδελύρο έσπερο που θα σπρονόνταν απ' το λήθαργό του άπώ στιγμή σε σπυρή και θα μιάς κινηγόσε, διψώντας εκδιχθεί για όσα του κάναμε.

Θά μιάς πρόφτανε άραγε ;

Κι' αυτόν βέβαια, για ένα τρομερό βρυκόλακα, ή άπάστως δεν είνε τίποτε. Μά τον είχαμε χυπάρσει, τον είχαμε πληρώσει. Κι' όσο κι' αν ήσαν βρυκόλακας, έμνε κατά το ήμισυ άνθρωπος. Σινεπός ή πληγές κι' ή άμωροφία του θα τον έμποδίζαν ίσως να τρέξη και να μιάς έσπεύει.

Αυτές τις σκέψεις έκανα καθυλάσκοντας. Κάθε τόσο σπρονόνα το κεφάλι μου και κύτταζα τον ήλιο. Τόν άπαικόνεζα και σπρονόνατε ή καρδιά μου. Είχε κινηγεί τώρα ό μισός πίσω απ' το βουνό.

Η νύχτα πλησιάζε. Κι' είχαμε όρες κι' όρες να τρέξουμε άκνύμα...

Όταν ξεμακωνόμασε άρσπεί, στάθηκα για μιά στιγμή και σπρονόνακα το σύντροφό μου να έτοιμάσει το τουφέκι του.

Ο Δημήτρης κούνησε το κεφάλι του άπειλόνενα.

— Τί συμβαίνει ; τον ρώτησα γεμάτος άνηρωσία.

— Δεν έσο πιά τουφέκι, μ' άπάντησε με ύπόκοψη φωνή.

— Θεέ μου !... Τί τό έκαμες ;

— Έμεινε στόν πύργο... Την ώρα που μιάς όχνησαν οι σπρονόκοι. Το άκούωμπα πλάι μου για να έλενθερώσω τα χείρα μου και να τραβήξω το μαχαίρι μου...

— Και τό ξεχάσες ;

ΡΩΣΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Το βασιλόπουλο, το νέο βασιλόπουλο, τ' άμωρο σαν τον ήλιο, πληγώθηκε βαρεία.

Κινηγόσε στα βάθη των δασών και καθός πήγανε άφηρημένο, με τη σκέψη του στα πλάκα μαλλιά της γυναίκας του, ένα άγριο-γούρνο το χτύπησε για μιά με τα μπερά του δόντα.

Νά ποζ τώρα ξεπυλόνετο έπάνω στο άμωρόβαρο μεταξωτό κρεβάτι του. Όχρός σαν ένα μπουκέτο γλαστρών, σπανάζε και βγγίσε βαρεία...

Κόιπεται έπάνω στο ίδιο χαρούμενο κρεβάτι, όπου πρίν από λίγες βδομάδες, είχε δεχτεί, νύφη παρθενική, τη γυναίκα του τη χρυσολόισα.

Γύρω του στέκονταν όλόφρες και κλαίει ή μητέρα του, ή άδερφή του κι' ή γυναίκα του...

— 'Ας τρέξουμε, λέει ή μητέρα, άς τρέξουμε γρήγορα στο γέρο μάγο που έη μακρινά απ' τον κόσμο, στα βάθη των δασών. Μονάχα αυτός θα μπερέσει να έτοιμάσει ένα βοτάνι θαυματουργό, μονάχα αυτός θα μπερέσει να γλαστρήει το νέο μου βασιλόπουλο, τ' άμωρο σαν τον ήλιο...

Όταν έφτασαν στα βάθη του δάσους και βοήγανε το γέρο μάγο και το άμωρο, έκείνος τους άπάντησε μ' αυτά τα λόγια :

— Μπορώ να σας έτοιμάσω ένα βοτάνι θαυματουργό, μπορώ να σας γλαστρήω το νέο βασιλόπουλο, άλλ' άκούστε και τί θέλω να μοι δώσετε για πληρωμή του γλαστρώ μου. Έσο ή μάνα του, θα μοι δώσεις όλο το δεξί σου χέρι, έσο ή άδερφή του, τα χείδεά του δαχτυλά με το δαχτυλίδι που φοράς, κι' έσο ή γυναίκα του, τα πλάκα κι' άτίμπα μαλλιά σου...

Η μητέρα άπάντησε :

— Αυτό μονάχα μοι ζητάς ; Κι' έδωσε προθύμα το χέρι το δεξί της.

Η άδερφή είπε :

— Για την άγάπη του άδερφού μου, πάρε τα χείδεά μου με το δαχτυλίδι που φορώ...

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

— Άκούω, άρέντη.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΠΙΟ ΩΜΟΡΦΟΣ ΑΝΔΡΑΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!...

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΕΛΙΤΤΑ, μελαγχρονή, ΛΥΔΙΑ, εσσή.

(Σ' ένα μαρμαρίνο, ανθοστολισμένο άνδρσο, στο σπίτι της Μελίττας. Ρόδινο καλοκαιρινό πρωί. 'Η Μελίττα κι' η Λυδία συνομιλούν).

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Λέγε μου λοιπόν, μίλησέ μου για τον αγαπημένο σου, Λυδία...

ΛΥΔΙΑ.— 'Ο αγαπημένος μου είναι ο πιο όμορφος άντρας του κόσμου!

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Πώς είναι τα μάτια του;

ΛΥΔΙΑ.— Τα μάτια του έχουν ένα χρώμα βαθυγάλαζο, σαν το κίμα και σαν τον ουρανό, όταν τον ξανώνουν τα σύννεφα και φαίνεται ανάμεσα απ' αυτά ένα σκοτεινό γαλάζιο κομμάτι. Τέτοιο χρώμα έχουν την ημέρα τα μάτια του αγαπημένου μου...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Και τη νύχτα, τη νύχτα τι χρώμα έχουν τα μάτια του;

ΛΥΔΙΑ.— Τη νύχτα φαίνονται σχεδόν μαύρα. Μά το βλέμμα τους τότε είναι ακόμα πιο γλυκό.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ημέ, μου, Λυδία, μίλησέ μου για το βλέμμα του.

ΛΥΔΙΑ.— Όταν με κοιτάζει νοιώθω να σταλάζει μέσα στην καρδιά μου κάτι σαν γαλάζιο φως, αισθάνομαι να χύνεται μέσα στις φλέβες μου μια φλόγα που καίει ήδονικά.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Και τα μαλλιά του; Τι χρώμα έχουν τα μαλλιά του, Λυδία;

ΛΥΔΙΑ.— Τα μαλλιά του είναι ίδια με τα μαλλιά του 'Απόλλωνα. Είναι σαν σγοινές, χρυσές αχτίδες. Είναι σαν αμέτρητα χρυσά δαχτυλίδια...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Και πως τα νοιώθεις όταν τα χαϊδεύεις;

ΛΥΔΙΑ.— Όταν τα χαϊδεύω νοιώθω πως είναι σαν απαλά φτερά, σαν ζωντανά λουλούδια.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Και ποιά είναι τ' όμοιά τους;

ΛΥΔΙΑ.— Ευωδιάζουν σαν τ' άγριο μέλι.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Και τα χείλη του, πως είναι, τα χείλη του;

ΛΥΔΙΑ.— 'Ω, τα χείλη του!... Φαίνονται σαν σκαλισμένα σε μάρμαρο, τόσο είναι τέλεια ή γλυκύτητά τους. Είναι σαν τα χείλη που βλέπουμε στ' αγάλματα των Θεών. Μά είναι πιο πορφωρά κι' από τα όμοια κεράσια, και το φίλ τους είναι φλογερό και ζωογόνο.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Είναι φλογερό και ζωογόνο... Και ει και δίνει ζωή... Δεν είναι έτσι, Λυδία;

ΛΥΔΙΑ.— Ναι, έτσι είναι, Μελίττα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Και το κορμί του;

ΛΥΔΙΑ.— Το κορμί του; Το κορμί του είναι δυνατό και ντελικάτο συγχρόνως. Είναι μεγαλόσωμο και χαριτωμένο σαν τ' αστεράκια... Είναι λιγερό και θερμό σαν τη φλόγα. Είναι αρμονικό σαν τα κορμιά των αγάλματων, και γεμάτο ζωή σαν το κορμί ενός νέου πάνθηρος.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Πόσο θα είναι όμορφο το άγκάλιαμά του!...

ΛΥΔΙΑ.— Ναι, όταν μ' αγκαλιάζει είμαι σαν ένα λουλούδι μέσα στον κόρφο του, σαν ένα λουλούδι που τρέμει από έρωτα κι' από ευτυχία. 'Ενα λουλούδι που ζει από την αγάπη του...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ευτυχισμένη, Λυδία!

ΛΥΔΙΑ.— Ναι, είμαι πολύ ευτυχισμένη.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Λέγε μου ακόμα, πως είναι η φωνή του;

ΛΥΔΙΑ.— Είναι δυνατή και αρμονική. Πάλλει σαν ένας ασχημένος άντρας. Κι' όταν μου μιλάει γίνεται τόσο απαλή και τόσο χαϊδευτική, σαν ψήφρος Αιολικής άπας. Είναι σαν χάνι ή φωνή του, όταν μου μιλάει... Με χαϊδεύει με τη φωνή του όπως και με τα χείλη του. Με φιλιάει με τη φωνή του, όπως και με τα χείλη του...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ευτυχισμένη, Λυδία!... Μά μου φαίνεται πως τον βλέπω τον αγαπημένο σου... Μου φαίνεται πως τον βλέπω μπροστά μου... Τι όμορφο που είναι!... Μά είναι δυνατόν να είναι τόσο όμορφος ένας θνητός; Μήπως σου φαίνεται τόσο όμορφος, γιατί τον αγαπάς;

ΛΥΔΙΑ.— 'Εσύ είσαι νεοφερμένη εδώ, Μελίττα, και δεν τον

είδες ακόμα. Μά πρέπει να ξέρεις ότι όχι μόνο εγώ που τον αγαπώ, αλλά όλοι όσοι τον βλέπουν τον θαυμάζουν. Και δεν υπάρχει μια γυναίκα εδώ που να τον εide και να μη τον αγαπήσει άσπαστρα τρελλά. Μά εκείνος δεν αγαπάει, παρά μόνο έμένα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Πρέπει να είσαι περήφανη γι' αυτό, Λυδία.

ΛΥΔΙΑ.— Είμαι περήφανη κι' ευτυχισμένη.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Χωρίς άλλο, αφού είναι τόσο όμορφος, θα κοιτάς από τους Θεούς.

ΛΥΔΙΑ.— 'Ετσι φαίνεται... 'Ετσι λένε όλοι όσοι τον βλέπουν.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Είσαι δέσφια όστος ότι σ' αγαπάει πατά;

ΛΥΔΙΑ.— Μου το δοκίμζει τόσοι Θεοί.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Τον βλέπεις συχνά;

ΛΥΔΙΑ.— Κάθε μέρα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Τι ώρα, Λυδία;

ΛΥΔΙΑ.— Με περιμένει το δρόμο στο δρόμο που πάει στη δουλειά.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Και που πάει;

ΛΥΔΙΑ.— Στο σπίτι του.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Πού είναι το σπίτι του;

ΛΥΔΙΑ.— Στην κορυφή του λόφου πάνω από τη θάλασσα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— 'Α... 'Εκείνο το όμορφο σπίτι με το μαρμαρίνο περιστέλλο;

ΛΥΔΙΑ.— Ναι, εκείνο.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Και τις άλλες φορές λείπει από το σπίτι του;

ΛΥΔΙΑ.— 'Όχι. Το πρωί είναι πάντα εκεί. Το άρσσει να κοιτάζει τη θάλασσα, κάτω απ' τα πόδια του ήλιου και να όνειρεύεται. Μη ξέρωσι ότι είναι και ποιητής.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ναι... ναι. Για πές μου ένα τραγούδι του.

ΛΥΔΙΑ.— Νά σου πω τι λέει για τη θάλασσα:

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ναι, ναι, πές μου.

ΛΥΔΙΑ.— (άπαγγέλλει).— 'Ω, θάλασσα, όταν α χαϊδεύει ο ήλιος και τρέμεις φρενική και άγρια βόλα, πόσο μοιάζεις, θάλασσα, με τα μαλλιά της αγαπημένης μου, που κυματίζουν κάτω απ' το χρυσό φως του δειλινού!...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Το λέει για τα μαλλιά σου αυτό;

ΛΥΔΙΑ.— Ναι, μά δεν φαντάζεσαι πόσο όμορφα είναι αυτά τα λόγια, όταν τα λένε τα χείλη του, και πόσο όμορφα παίζει τη λύρα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Δεν έχει γράψει κανένα τραγούδι για μαύρα μαλλιά;

ΛΥΔΙΑ.— Δεν τραγουδάει παρά τα δικα μου μαύρα μαλλιά.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— (σιγά).— Και όμως... θα το ταίριαζε καλύτερα μια μελαγχρονή, αφού είναι ξανθή.

ΛΥΔΙΑ.— Τι λές, Μελίττα;

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Τιποτα... Τιποτα... (Σιγά).— Είναι λοιπόν πάντα το πρωί στο σπίτι του... (Δυνατά).— Δοιπόν, αγαπημένη μου, που θα πές τώρα; Δεν θα πές να βρής τον αγαπημένο σου;

ΛΥΔΙΑ.— 'Α, όχι... Δεν πηγαίνω ποτέ το πρωί.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Θα πές το βράδυ να τον βρής;

ΛΥΔΙΑ.— 'Α, όχι... Δεν πηγαίνω ποτέ το βράδυ.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Τώρα δεν θα πές πουθενά;

ΛΥΔΙΑ.— Δεν έχω να πάω πουθενά.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Και όμως είναι τόσο όμορφο στο δάσος αυτή την ώρα!... Δεν θα πές να περπατήσεις λίγο εκεί;

ΛΥΔΙΑ.— 'Οόρθης κι' εσύ μαζί μου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.— 'Όχι, δυστυχώς. Δεν έχω πάρει ακόμα το λουτρό μου.

ΛΥΔΙΑ.— 'Εχεις δίχρη. Θα πάω στο δάσος. Είναι πολύ όμορφο εκεί. Κι' εσύ ένταμεταξύ παίρνεις το λουτρό σου...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ναι, καλή μου, ναι, αγαπητή μου, πήγαινε. Και μην άργήσεις να γυρίσεις. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ. (Την αγκαλιάζει και τη φιλεί).

ΛΥΔΙΑ.— Ναι, θα ξανάρθω γρήγορα. Χαίρε...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Χαίρε, όμορφα μου! Μά δεν μου είπες κάτι ακόμα...

ΛΥΔΙΑ.— Όταν μ' αγκαλιάζει είμαι σαν ένα λουλούδι μέσα στον κόρφο του...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

'Ο Τρικούπης και η Βασιλεία. 'Η άποψη του για τον βασιλιά. 'Ο στρατός και η πολιτική. 'Ενα νομοσχέδιο που ξη έσο και τα ρόδα. 'Ο πόλεμος κατά του ρουσφετιού. 'Ο βασιλεύς και πάλι δεν κρατάει το λόγο του. Είκοσιπέντε χιλιάδες μεταθέσεις μέσα σ' έξη μήνες. Τό 'Αρχηγεία και η καταργήσις του, κτλ.

'Ο άείμνηστος 'Ελλη. πολιτικός Χαρίλαος Τρικούπης, όταν διασκόταν στην εξουσία, υποστήριζε τόσο φανατικά τη βασιλεία και ήταν κτηνιμένος κατά των εχθρών της, ώστε έλεγε συχνά:

— 'Ούτε μιά μέρα δεν μπορεί να ζήσει η 'Ελλάς χωρίς βασιλείαν!

'Εν τούτοις όμως στα τελευταία του χρόνια είχε παύσει να εναντιώνεται του βασιλέως και τον κατηγορούσε ότι δεν ήταν συνεπής στην πολιτική του. Και ίδων τρία ανέκδοτα που το αποδείχνουν αυτό. Τα διηγήθηκε ο Στάης, όταν πέθανε ο Τρικούπης στα 1896.

Κάποτε, που ο Τρικούπης ήταν πρωθυπουργός, ο βασιλεύς Γεώργιος τον έκάλεσε επανειλημμένως και του έξέφρασε τη δυσανεμία του για την παρουσία κατωτέρων αξιωματικών στη Βουλή.

— Δεν είναι κατάστασις αυτή, του είπε. Μ' αυτά και μ' αυτά διασπάται η στρατιωτική πειθαρχία. Δεν γίνεται στρατός έτσι...

'Ο Τρικούπης συμφώνησε μαζί του και του συνέστησε να κάνει υπομονή μέχρις ότου λάβει ευκαιρία και κανονίσει την ύπαιθρο.

— 'Υστερα από λίγους μήνες, όταν ψηφιστεί το νομοσχέδιο αυτό, ο Τρικούπης το παρουσίασε στο βασιλέα και του είπε:

— Μεγαλειότητε, σας παραδίδω τον καινούριο νόμο και σας συνιστώ να τον φυλάξετε ως κόρη οφθαλμού. 'Άλλοι ίσως ζητήσουν άργότερα να τον καταργήσουν, αλλά έσείς να μην τους το επιτρέψετε.

— Σας ευγνωμονώ, σας ευγνωμονώ! του απάντησε ο βασιλεύς. 'Οταν φυλάξω άσφαλώς και δεν θα επιτρέψω σε κανέναν να τον άγγιξη!...

Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός και μετά την άλλαγή της Κυβερνήσεως, ο βασιλεύς δέχτηκε να καταργηθεί ο νόμος, για την ψηφισί του οποίου είχε τόσο ένδιαφερέται.

— 'Άλλοτε πάλι ο Τρικούπης άποφάσισε να κινήσει άμειλικτο πόλεμο κατά του ρουσφετιού, της φοβερής αυτής νεοελληνικής πληγής, και θεώρησε καλό να ζητήσει και την υποστήριξη του βασιλέως.

'Ο βασιλεύς έβλεπε συμφωνητότατα μαζί του. 'Όταν, κατά το 1892, ψηφίστηκε επί τέλους ο νόμος αυτός, ο Τρικούπης τον παρουσίασε στο βασιλέα.

— 'Ιδού ο σωτήριος νόμος, Μεγαλειότητε, του είπε. Προσέχετε τον!...

Νά είμαι ευγνώμων, του άποκρίθηκε και πάλι ο βασιλεύς. Νά ίδουμε τώρα τί στάσι θα τηρήσουν οι δολεκταί που δεν θα παύσουν να ζητούν όπως πρώτα τα ρουσφέτια τους...

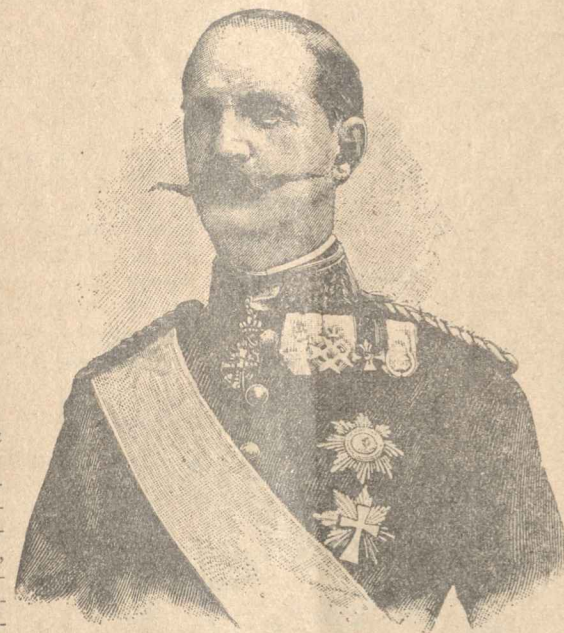
Χαμένα λόγια όμως... Μόλις γινε η νέα Κυβέρνησις, η πρώτη της φροντίδα ήταν να καταργηθεί τον περί θεοθήρας νόμο. Την σει αυτής ο Δηλιγιάννης άναγνώρισε μέσα σ' ένα έξάμηνο... 25000 μεταθέσεις δημ. υπαλλήλων!

— 'Επίσης, ένα από τα ζητήματα που άπασχολούσαν σοβαρά την Κυβέρνησις Τρικούπη ήταν και η δημοσία άσφαλεία, η οποία δεν σκόταν σε κακή κατάσταση.

— Δεν είναι κατάστασις αυτή, είπε κάποτε στον Τρικούπη ο βασιλεύς, γνωρίζοντας από ένα ταξείδι που είχε άναγνώρισει στην ύπαιθρο. Πρέπει να λάβουμε έκτακτα μέτρα.

— Έχετε δίχρη, Μεγαλειότητε, του απάντησε ο Τρικούπης. 'Αλλά το πρώτο μόνο με το οποίο μπορούμε να το πολέμησουμε, δεν υπάρχει άλλη σωτηρία παρά να άναθεώσουμε στο στρατό την τιμή της τάξεως. Προσέχω λοιπόν να άναθεώσουμε ένα άσχημο και να το άναθεώσουμε την άνοστη διοίκησι. Αυτό είναι κύριο άντιστρατευόμενο, αλλά στις μεγάλες άποφάσεις χρειάζονται μέτρα και ταπεινά.

'Ο βασιλεύς έπεκρότησε την πρότασι του πρωθυπουργού του και μόνο που δεν τον έφίλησε όταν του παρουσίασε την πρότασι του άσχημο νόμου. 'Αλλά η πρώτη του πράξι, μόλις γινε η Κυβέρνησις ο Δηλιγιάννης, ήταν να καταργήσει το περίφημο άσχημο, για το οποίο είχε έπαισης υποσχεθεί στον Τρικούπη ότι θα το φυλάξει ως κόρη οφθαλμού!...

Χ. Γ. Γ.

'Ο Βασιλεύς Γεώργιος (Φωτογραφία του 1902)

— Σας είμαι ευγνώμων, του άποκρίθηκε και πάλι ο βασιλεύς. Νά ίδουμε τώρα τί στάσι θα τηρήσουν οι δολεκταί που δεν θα παύσουν να ζητούν όπως πρώτα τα ρουσφέτια τους...

Χαμένα λόγια όμως... Μόλις γινε η νέα Κυβέρνησις, η πρώτη της φροντίδα ήταν να καταργηθεί τον περί θεοθήρας νόμο. Την σει αυτής ο Δηλιγιάννης άναγνώρισε μέσα σ' ένα έξάμηνο... 25000 μεταθέσεις δημ. υπαλλήλων!

— 'Επίσης, ένα από τα ζητήματα που άπασχολούσαν σοβαρά την Κυβέρνησις Τρικούπη ήταν και η δημοσία άσφαλεία, η οποία δεν σκόταν σε κακή κατάσταση.

— Δεν είναι κατάστασις αυτή, είπε κάποτε στον Τρικούπη ο βασιλεύς, γνωρίζοντας από ένα ταξείδι που είχε άναγνώρισει στην ύπαιθρο. Πρέπει να λάβουμε έκτακτα μέτρα.

— Έχετε δίχρη, Μεγαλειότητε, του απάντησε ο Τρικούπης. 'Αλλά το πρώτο μόνο με το οποίο μπορούμε να το πολέμησουμε, δεν υπάρχει άλλη σωτηρία παρά να άναθεώσουμε στο στρατό την τιμή της τάξεως. Προσέχω λοιπόν να άναθεώσουμε ένα άσχημο και να το άναθεώσουμε την άνοστη διοίκησι. Αυτό είναι κύριο άντιστρατευόμενο, αλλά στις μεγάλες άποφάσεις χρειάζονται μέτρα και ταπεινά.

'Ο βασιλεύς έπεκρότησε την πρότασι του πρωθυπουργού του και μόνο που δεν τον έφίλησε όταν του παρουσίασε την πρότασι του άσχημο νόμου. 'Αλλά η πρώτη του πράξι, μόλις γινε η Κυβέρνησις ο Δηλιγιάννης, ήταν να καταργήσει το περίφημο άσχημο, για το οποίο είχε έπαισης υποσχεθεί στον Τρικούπη ότι θα το φυλάξει ως κόρη οφθαλμού!...

— 'Επίσης, ένα από τα ζητήματα που άπασχολούσαν σοβαρά την Κυβέρνησις Τρικούπη ήταν και η δημοσία άσφαλεία, η οποία δεν σκόταν σε κακή κατάσταση.

— Δεν είναι κατάστασις αυτή, είπε κάποτε στον Τρικούπη ο βασιλεύς, γνωρίζοντας από ένα ταξείδι που είχε άναγνώρισει στην ύπαιθρο. Πρέπει να λάβουμε έκτακτα μέτρα.

— Έχετε δίχρη, Μεγαλειότητε, του απάντησε ο Τρικούπης. 'Αλλά το πρώτο μόνο με το οποίο μπορούμε να το πολέμησουμε, δεν υπάρχει άλλη σωτηρία παρά να άναθεώσουμε στο στρατό την τιμή της τάξεως. Προσέχω λοιπόν να άναθεώσουμε ένα άσχημο και να το άναθεώσουμε την άνοστη διοίκησι. Αυτό είναι κύριο άντιστρατευόμενο, αλλά στις μεγάλες άποφάσεις χρειάζονται μέτρα και ταπεινά.

'Ο βασιλεύς έπεκρότησε την πρότασι του πρωθυπουργού του και μόνο που δεν τον έφίλησε όταν του παρουσίασε την πρότασι του άσχημο νόμου. 'Αλλά η πρώτη του πράξι, μόλις γινε η Κυβέρνησις ο Δηλιγιάννης, ήταν να καταργήσει το περίφημο άσχημο, για το οποίο είχε έπαισης υποσχεθεί στον Τρικούπη ότι θα το φυλάξει ως κόρη οφθαλμού!...

— 'Επίσης, ένα από τα ζητήματα που άπασχολούσαν σοβαρά την Κυβέρνησις Τρικούπη ήταν και η δημοσία άσφαλεία, η οποία δεν σκόταν σε κακή κατάσταση.

— Δεν είναι κατάστασις αυτή, είπε κάποτε στον Τρικούπη ο βασιλεύς, γνωρίζοντας από ένα ταξείδι που είχε άναγνώρισει στην ύπαιθρο. Πρέπει να λάβουμε έκτακτα μέτρα.

— Έχετε δίχρη, Μεγαλειότητε, του απάντησε ο Τρικούπης. 'Αλλά το πρώτο μόνο με το οποίο μπορούμε να το πολέμησουμε, δεν υπάρχει άλλη σωτηρία παρά να άναθεώσουμε στο στρατό την τιμή της τάξεως. Προσέχω λοιπόν να άναθεώσουμε ένα άσχημο και να το άναθεώσουμε την άνοστη διοίκησι. Αυτό είναι κύριο άντιστρατευόμενο, αλλά στις μεγάλες άποφάσεις χρειάζονται μέτρα και ταπεινά.

'Ο βασιλεύς έπεκρότησε την πρότασι του πρωθυπουργού του και μόνο που δεν τον έφίλησε όταν του παρουσίασε την πρότασι του άσχημο νόμου. 'Αλλά η πρώτη του πράξι, μόλις γινε η Κυβέρνησις ο Δηλιγιάννης, ήταν να καταργήσει το περίφημο άσχημο, για το οποίο είχε έπαισης υποσχεθεί στον Τρικούπη ότι θα το φυλάξει ως κόρη οφθαλμού!...

— 'Επίσης, ένα από τα ζητήματα που άπασχολούσαν σοβαρά την Κυβέρνησις Τρικούπη ήταν και η δημοσία άσφαλεία, η οποία δεν σκόταν σε κακή κατάσταση.

— Δεν είναι κατάστασις αυτή, είπε κάποτε στον Τρικούπη ο βασιλεύς, γνωρίζοντας από ένα ταξείδι που είχε άναγνώρισει στην ύπαιθρο. Πρέπει να λάβουμε έκτακτα μέτρα.

— Έχετε δίχρη, Μεγαλειότητε, του απάντησε ο Τρικούπης. 'Αλλά το πρώτο μόνο με το οποίο μπορούμε να το πολέμησουμε, δεν υπάρχει άλλη σωτηρία παρά να άναθεώσουμε στο στρατό την τιμή της τάξεως. Προσέχω λοιπόν να άναθεώσουμε ένα άσχημο και να το άναθεώσουμε την άνοστη διοίκησι. Αυτό είναι κύριο άντιστρατευόμενο, αλλά στις μεγάλες άποφάσεις χρειάζονται μέτρα και ταπεινά.

'Ο βασιλεύς έπεκρότησε την πρότασι του πρωθυπουργού του και μόνο που δεν τον έφίλησε όταν του παρουσίασε την πρότασι του άσχημο νόμου. 'Αλλά η πρώτη του πράξι, μόλις γινε η Κυβέρνησις ο Δηλιγιάννης, ήταν να καταργήσει το περίφημο άσχημο, για το οποίο είχε έπαισης υποσχεθεί στον Τρικούπη ότι θα το φυλάξει ως κόρη οφθαλμού!...

— 'Επίσης, ένα από τα ζητήματα που άπασχολούσαν σοβαρά την Κυβέρνησις Τρικούπη ήταν και η δημοσία άσφαλεία, η οποία δεν σκόταν σε κακή κατάσταση.

— Δεν είναι κατάστασις αυτή, είπε κάποτε στον Τρικούπη ο βασιλεύς, γνωρίζοντας από ένα ταξείδι που είχε άναγνώρισει στην ύπαιθρο. Πρέπει να λάβουμε έκτακτα μέτρα.

— Έχετε δίχρη, Μεγαλειότητε, του απάντησε ο Τρικούπης. 'Αλλά το πρώτο μόνο με το οποίο μπορούμε να το πολέμησουμε, δεν υπάρχει άλλη σωτηρία παρά να άναθεώσουμε στο στρατό την τιμή της τάξεως. Προσέχω λοιπόν να άναθεώσουμε ένα άσχημο και να το άναθεώσουμε την άνοστη διοίκησι. Αυτό είναι κύριο άντιστρατευόμενο, αλλά στις μεγάλες άποφάσεις χρειάζονται μέτρα και ταπεινά.

Η Αξίση το Ρουφά
(παιδί)
Τῆς Πάτρας τ' ἀρ-
(χοντοπούλου)

«Εἶποι ἀρχίζει τὸ ἐγ-
κωμιστικὸ τραγούδι δι-
τῆς ἱστορικῆς πολιτείας
οὐ μὲν τῆς οἰκογενείας
τῶν Ρουφῶν Κανακά-
ρηδων, ποὺ ἡ καταγο-
γῇ τῆς ἀνάγειται σ' ἑ-
να Σικελὸν ἀρχόντα,
μεταναστεύσαντα πρὸ

πέντε αἰώνων σ' αὐ-
τῆς Πάτρας. Ἐνῶς ἀπὸ

τοὺς ἐπισκοπεύοντες ἀ-
πογόνους τῆς Ἑλληνο-
σικελικῆς αὐτῆς οἰκο-
γενείας ἦσαν καὶ ὁ ἀγωνιστὴς Θάνος Κανακάρης, μὲ τὴν περιτει-
ωδὴ ζωὴ καὶ τὰ περίεργα ἀνέκδοτα.

Ἡ μητέρα του Ἀγγελική ἦταν ἡ ὁρατότερη γυναῖκα τοῦ Μω-
ρηᾶ, σωστὴ ἀρχόντισσα. Αὐτὴ ἐφρόντιζε νὰ μορφώσῃ τὸ Θάνο τῆς
μὲ τοὺς καλύτερους δασκάλους τῆς ἐποχῆς καὶ νὰ τοῦ καταρτίσῃ
(σπάνιο γιὰ τὰ χρόνια ἐκείνα) σωστὴ διδασκάλει. Νεώτατος ἀκόμα
ὁ Θάνος Κανακάρης ἐθεωρεῖτο σοφὸς καὶ εἶχε ἀλληλογραφία μὲ δι-
αφόρους Ἑλληνιστὰς τῆς Εὐρώπης καὶ προπάντων μὲ τὸν Κορνή-
λιο.

Στὰ 1783, δηλαδὴ σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν, ὁ Θάνος Κανακάρης διω-
ρίσθη προεστὸς τῶν Πατρῶν, φαίνεται διὸς ὅτι ἡ διαγωγή του δὲν
ἄρρεσε στοὺς Τούρκους διωκτὰς, γιὰ διαρκῶς ἔφευγε ἀντιρροίσεις
στὴς φορολογίες του καὶ ἐστὶν ἀναφορὰς στὸ Σουλτάνο ἐναντίον
του. Στὰ 1816 μάλιστα ὁ Γεν. Διοικητὴς τοῦ Μωρητῆ τὸν ἐπέλεξε
στὴν Τριπολιτσά καὶ τὸν ἐνέταξε σὸ... σπῆτι τοῦ Δηληγιάννη.

Δὲ θὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερο, τοῦ εἶπε ὁ πασάς, ἀν δὲ δεχτεῖς
ὅλους τοὺς φόρους!

— Εἶνε παράνομος ἡ φορολογία αὐτὴ καὶ δὲν τὴς δέχομαι, ἀ-
πάντησε ἡσυχᾶ ὁ προεστὸς.

— Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Δηληγιάν-
νης πῆγε στὸ Διοικητήριον καὶ εἶπε τοῦ πα-
σά:

— Πασά μου, ὁ Κανακάρης εἶνε βαρεὺ
ἀρρωστος. Θὰ πεθάνῃ!

— Καλὰ, θὰ στειλῶ τὸν γιὰτὸ μου, ἀ-
πάντησε ὁ πασάς.

Μόλις ὁ Κανακάρης ἔμαθε ὅτι θάχα-
ταν ὁ γιὰτὸς τοῦ πασά, ἔβαρε τὸ πρόσω-
πό του μὲ ὄχρα, γιὰ νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἔ-
χει ἰατρεὸν (χουστὴ). Ὁ Τούρκος Ἀσκληρα-
δὴς, μπαρναλὴς πρῶτης τάξεως, τὸ πῆ-
στεψε, καὶ πῆγε καὶ εἶπε στὸν πασά ὅτι ὁ
φυλακισμένος εἶνε ἐτοιμὸς θάνατος! Ἀπὸ τὸ
τε ἡ ἀγωνία φύλαξε τὸν Κανακάρη ἐλατ-
τώθηκε καὶ ὁ δὴθεν ἀρρωστος, ἕνα βράδι,
πῆδησε ἀπὸ τὸ παράθυρό του κεραμίδα τοῦ
γειτονικοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἀπὸ κεῖ πῆρε δρόμο
γιὰ τὴν Πάτρα!

Στὴν Πάτρα, ὁ φιλόπατρις Παπα-
ρηγόπουλος, διεμνηνὸς τοῦ Ρωσικοῦ Προ-
ξενίου, τὸν ἔβαλε κρυφὰ σὲ Ρωσικοῦ κα-
ραβὶ καὶ τὸν ἐστειλε στὴν Κων/πολιν. Ἐ-
κεῖ, ὁ Κανακάρης δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ κρυ-
φθῇ. Ἀπεναντίας, παρουσιάστηκε στὴν Ὑ-
ψηλὴ Πύλιν, ἐξέθεσε τὴς παρανομίας καὶ τὴς κλεψί-
ας τοῦ πασά καὶ
πῆγε τὴν ἀνάληψή του...

Ἐκεῖ, φαίνεται, ἐμνήθη ὁ Κανακάρης στὰ μυστήρια τῆς Φιλικῆς
Ἐταρείας, λίγο ὅμως ἔπειτα νὰ κρυφθῇ καὶ μὲ τὸν Πατριάρχη
Γρηγόριο καὶ τοὺς ἄλλους ἐθνομάρτυρες. Εὐτυχῶς ἔμαθε ἐγκαίρως
τοὺς σκοποὺς τῶν Τούρκων καὶ κρυφτήκε στὴν Ρωσικὴν Πρεσβεΐαν.
Ἀπὸ κεῖ, μεταμφιεσμένος, πῆγε σ' ἕνα καράβι Ὑδραϊκόν, ἔτοιμο
νὰ κινήσῃ παντὶ, ἔφτασε στὴν Ὑδρην, καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν Πάτρας.

Ἡ φωτιὰ τῆς Ἐταναστάσεως ἐφώτισε ἤδη ὅλη τὴν ἀγωνισμέ-
νην Ἑλλάδα. Ὁ Θάνος Κανακάρης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς λιγοστοὺς
μορφωμένους ἀγωνιστὰς, ἀλλὰ καὶ γενναῖος. Μὲ τὴν πέναν καὶ μὲ
τὴν πάλιν πολέμησε γενναῖα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδας, καὶ
ἔχαιρε τὴν γενικήν ἐκτίμησιν γιὰ τὴν φρονιμότητα του. Στὴν πρώτη Ἐ-
θνικὴ Συνέλευσιν, στὴν Ἐπίδαυρον, ὁ Κανακάρης ἐξελέγη Ἀναπρό-
εδρος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, καὶ ἀργότερα Πρόεδρος. Καὶ τότε συνέβη
τὸ ἀκόλουθον ἐπεισόδιον πρὸς φανερόναι τὸ χαρακτῆρα του:

Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐκλογὴν του, καὶ ἐνὸς βραδυνίου στὴν Κόριν-
θον, εἶπε σὲ χεῖρα τὸν Ἑλληγιάν τὸν Κάστρο τοῦ Ἀκροκορινθίου, μὲ
συνθήκην, ποὺ ὄριζε ὅτι διὰ τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου ἐκρηκισσὶντο ἑ-
θνικὰ περιουσία. Κατὰ τὴν ὥρην τῆς παραδόσεως τῶν Τούρκων πα-
ριστάτο καὶ ὁ μοναρχικός τοῦ Προέδρου Βενιζέλος Ρουφῶν Κανα-
κάρης, ὁ ὁποῖος ἐδιόταξε ἀπὸ τὰ λάφυρα ἕνα ἀσημιζέντηον σπαθί,
τὸ ᾧσθηκε καὶ πῆγε στὴν Πάτρα. Μόλις τὸμαθε αὐτὸ ὁ πατέρας
του, ἀγρίως, διέταξε 15 στρατιώτες νὰ πάνε στὴν Πάτρα, νὰ συλ-
λάβουν ἀμέσως τὸ γυνὴν του καὶ νὰ τὸν φέρουν στὴν Κόρινθον. Ἡ
δαταγὴ ἐτετέλεσθη. Ὁ Πρόεδρος—πατέρας διέταξε τότε νὰ παρα-
ταχθῇ ὁ στρατός, καὶ ἐκεῖ ἔπλεγε ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ γυνὴν του τὸ
σπαθί καὶ τὸ παρῶντος στὴν ἐπιτροπὴ τῶν λαφύρων. Θὰ ἐξετελέζε

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

“ΤΗΣ ΠΑΤΡΑΣ Τ’ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΟ,,

Θάνος Ρουφῶν Κανακάρης, ἄρχοντας, γραμματικὸς, ἀγωνιστής. Πῶς ξεγέλασε τὸν
Τούρκικον γιὰτὸν. Παρὰ λίγο στὴν κρεμάλα. Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ. Τὸ ἐ-
πεισόδιον μὲ τὸ γυνὴν του. Ὁ γέρος ποὺ ἔβρισε φάρια. Κανακάρης καὶ Ἀμιλτων. Τὸ
χωρικιστικὸν του ἐπεισόδιον μὲ τὸ Φρούραρχον Ἀκροκορινθίου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κανακάρη, θέλησε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, καὶ πῆγε στὸ Κιόβερνιο. Με-
νοντας, εἶδε στὴν ἀνὰ ἑνα γέρον, φτωχικὰ ντυμένον νὰ εἰσέλ-
θῃ.

—Θέλουμε νὰ ἴδωμε τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἀν-
ὁ διεμνηνὸς ποὺ συνώδεσε τὸ Ναύαρχον.

—Ὅριστε πάνω, ἀπάντησε ὁ γέρος, καὶ σὲ λίγο ἔρχεται.
Μόλις ὁ γέρος ἐκείνος ἐτελείωσε τὸ καθήκον τῶν φρουρῶν καὶ
ἔπλεγε τὰ χεῖρα του, ἀνέβηκε νὰ υποδεχθῇ τοὺς ἐπισκεπ-
τὰς. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξίαν, ὅταν τὸν ἔκριναν νὰ εἰ-
πῇ:

—Λοιπὸν, ἐγὼ εἰμαι ὁ Πρόεδρος! Καλῶς ὄριστε.

Μὲ δυσκολία τὸν ἐπίστεψαν, γιὰτὶ εἶχαν ἀκούσει ὅτι ὁ Θάνος
Κανακάρης ἦταν πλούσιος πρὸ τοῦ Ἀγῶνος, καὶ τοῦ τὸ εἶπαν.

—Ε, ἀν δὲν ἐλάμβαν ἔτσι, ἀν δὲν ἐθιστάσκειν τ' ἀγαθὸν
γιὰ τὴν Πατρίδα, ἀπάντησε ὁ Κανακάρης, θὰ εἴμαστε ἀνάξιοι τῆς
προστασίας σας καὶ τὸν συμπαινεῖν σας.

Ὅς δείγμα τοῦ βίου μὲ τὸ ὁποῖον ἔζηρε ὁ Θάνος Κανακάρης
παραθέτουμε τὴν ἀκόλουθον διαταγὴν τοῦ σὲ Γάλλο φιλέλληνα:

«Γενναῖε κολονέλ Φίλιππε Γκουβέρνι!»

«Διορίζεσθε ν' ἀπέλθετε εἰς τὸ Καστέλλο
Μπορτζι, ἀντικυβερνήτοιο τοῦ φρουρίου Ναυαρί-
νου καὶ νὰ μεταχειρισθῆτε ὅσους τῆρας
Σὰς δὴνησιν ἡ ἐκπολεμικὴ εἰρήνη σας, καὶ
νὰ κατακαύσῃτε τὴν ἐνδὸν τοῦ φρουρίου
χώραν, καὶ νὰ τρομάξῃτε τοὺς ἐχθροὺς τῶν
Ἑλλήνων Ὀθωμανούς, διὰ τὴν ἰσχυρὰν
εἰς συμφωνίας τῆς παραδόσεως τοῦ φρου-
ρίου».

1822 'Ιουλίου 29, Ἀρχηγὸς Κόλλας
Ὁ Πρόεδρος
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ.

Μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Ἀκροκορινθίου
στοὺς Ἑλλήνας, φρούραρχος εἶχε διορισθῇ
ὁ πρὸ ἀκατάλληλος, ἡ καλύτερα, ὁ πρὸ γε-
λοιὸς τύπος τῆς Ἐπαναστάσεως: Ἐνῶς ἀπὸ
τὴν... καλὸν γέρον... ὁποῖος ἐπὶ τοῦ Ἀγῶνος
εἶχε μεταμορφωθῇ σὲ στρατιωτικόν. Φορεῖς
φαναταχτὴν στολὴν, ἦσαν ἀρματοφόρος καὶ
ἀσπασκός, καὶ ἀφίοντας τὸν καλογεριστὸν ὀ-
νομα τοῦ, εἶχε μετανοήσῃ, ἐπὶ τὸ Ὀμο-
σπαστικόν... Ἀχιλλεὺς... Ἐβγαλε δὲν ἔπειτα
στρατιωτικὸν λόγον, ἔδρανε κομπαινίαν: κα-
θε φορὰ ποὺ ἀναγγέλλονταν Ἑλληνικὴ νίκη,
ἐφρόντιζε ὅμως νὰ στενὴ μακρὰ ἀπὸ τὴς μάχης. Πῶς τὰ γινώσκοντες
νὰ τὸν διορίσιν Φρούραρχον τοῦ Ἀκροκορινθίου καὶ νὰ τοῦ παρα-
δώσιν ὅλους τοὺς φυλακισμένους στὸ Φρούριον αὐτὸ Ὀθωμανοὺς
αἰχμαλώτους, εἶνε μυστήριον.

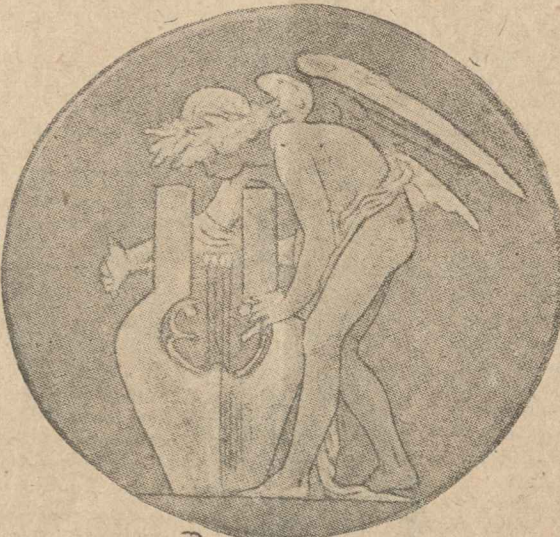
Ὅπως δὲ ποτε ὁ κομικὸς αὐτὸς Ἀχιλλεὺς ἦταν σὲ δίδες τοῦ
ὅς στὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ Δομάλιος, μπαίνοντας στὴν Κορινθίαν ἐπο-
λαρχίαν καὶ τὸ Κάστρο. Περίττοιτος τότε ὁ Ἀχιλλεὺς, διάστειλε νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν Ἀκροκορινθόν, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν παρασημα-
σίαν. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴν διέταξε νὰ σφάξιν τοὺς Ὀ-
θωμανοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὴς χανοῦσας τους, καὶ τοὺς ἐκείνους
ὅλους μὲσα στὰ κελιά τους, ἀκόμα καὶ τὸν περιήμιον γιὰ τὸ πλοῦτον
τοῦ Κιωνήμπελ! Ἐλεῖται, ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ οἱ γενναῖοι τοῦ τοῦαῖν
στὰ πόδια.

Ὅταν ἔγινε γνωστὴ ἡ πράξις αὐτή, οἱ Ἑλλήνες πολιτικοὶ καὶ ὁ
στρατιωτικὸς ἐξοργίσαν.

—Ὁ ἄνθρωπος! εἶπε ὁ Κανακάρης, μὴ ἐντρίψαι τὸν Ἀγῶνα!
(Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ διορισθέντες αὐτοὶ Τούρκους αἰχ-
μαλωτοὶ δὲν ἦσαν στρατιωτικοί, ἀλλὰ νοικοκυραῖοι, γεννημένοι στὸ Μω-
ρηά).

Ὁ ἄνθρωπος ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχε τὴν ἀνάγκην νὰ παρουσιάσῃ τὸν
Πρόεδρον τοῦ Ἐκτελεστικοῦ καὶ νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃ τὸν καθήκον
του! Τὸν ὄρισε νὰ τηγανίσῃ αὐτὰ μὲ νιούμιες. Τὴν ἔγινε τότε, μὲ
τὸν διηγούμενον παραστατικῶς ὁ ἱστοριογράφος Α. Γουδάς:

«...Ἐκεῖ, ἐνὸς ἐστέοντος καὶ οἱ δύο δεῖνοι, ὁ μὲν μολύνει τὸ
ὄνομα τοῦ Ἀχιλλεὺς φρούραρχος διηγείτο τὰ τῆς ἀναχωρήσεως
τοῦ ἀπὸ τὸ Φρούριον, τὰ τῆς σφαγῆς τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῆς
ἐν τῇ εἰσβολῇ τῶν Τούρκων, παριστῶν αὐτοὺς τόσο πολυπληθεῖς,
ὥστε ὡς μύρμηκες ἐσκέπασαν τὸ δάσος τῆς Κορινθίας, ὁ δὲ

δὲ περισσότερον τὸ
γυνὴν του, δέχοντες
τον, ἀν δὲν ἔμενε
λαβοῦσαν οἱ παρ-
στάμενοι στρατιῶται.

—Πρόεδρος, τί
νεῖ, τὸν ἐπιβόλῃ
νε ὁ Κολοκορινθί-
ων ντροπιάζει ἀπὸ
τὸ παιδί σου...

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

Ἀργότερα, ὅταν
τὸ Ἐκτελεστικὸν δι-
μενε στὴν Ἐρμού-
πολιν, ὁ Ἀγγλὸς Διοι-
κὸς Ἀμιλτων, ἀπο-
γινὼς νὰ πῇ τὴν
ποῦς λόγους νὰ τὸν

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ Η ΣΚΕΨΙΣ Σ' ΕΝΑ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ;

Ἐνα ἄλυτο ἐπιστημονικὸν πρόβλημα. Λειτουργεῖ ἡ σκέψις μετὰ τὴν κατάρτησιν; Ἡ προσπάθειες τῶν ἐπιστημόνων.
Ἡ κατάρτησις τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας. Ἡ κτηνωδία τοῦ Δημίου. Κοκκίνισεν πράγματι ἡ νεκρὴ βασίλισσα; Ἡ κατάρ-
τησις τοῦ ἀδελφοῦ Μπρουνῶ. Τὸ πείραμα τοῦ δικηγόρου Δομινίκ. Τὸ κεφάλι τοῦ κατετοιμηθέντος ἀπαντᾷ!... Τὸ κεφάλι
τοῦ Ἑλλήνος κακούργου Ἀρτόνη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΕΙΡΟΥΣ ἐπιστήμονας ἀπασχόλησε ὡς
τώρα τὸ πρόβλημα ἂν ἕνα ἀνθρώπινον κε-
φάλι ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ συνείδησιν τῆς
ζωῆς, ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμὴς, μετὰ τὴν
ἀποκοπὴν τοῦ ἀπὸ τοῦ σώματος. Τὸ σοβαρότατον
αὐτὸ ζήτημα προσεβλήθη δὲν ἔδωσαν θετι-
κα ὁμολογήματα, λόγῳ τῶν τρομερῶν δυ-
σκολιῶν ποὺ παρεμβάλλονται στὴν ἐξακρι-
βωσίαν τοῦ αὐτοῦ τοῦ γόφου. Ὅλγες
μαρτυρίαι ὑπάρχουν σχετικῶς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
τὲς δὲν προσφέρουν τίποτε τὸ ὁριστικὸν στὸν
ἐρευνητὰν τοῦ προβλήματος.

Λέγεται π.χ. μετὰ τὸν ἄλλον δι κα-
τάρτησιν τῆς ἀτυχῆς βασίλισσας τῆς Γαλλίας Μαρίας
Ἀντουανέτας, μόλις ἔτεσε τὸ κεφάλι τῆς καταδίκης, ὁ δῆμος τὸ
κεφάλι καὶ τὸ σῶμα φηλὰ γιὰ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ στὸ πλῆθος. Γιὰ νὰ
ἐκτελέσῃ μάλιστα τὸ μανόμενον λαὸς ἔδωκε
στὸν πρόσωτό της νεκρῆς! Καὶ τότε, κατὰ τὴν δεξιάνειαν αὐτοῦ τοῦ
λαοῦ τοῦ δήμου, τὰ μάγουλα τῆς βασίλισσας κοκκίνισαν!...

Ἀλλὰ ἡ σπουδαιότερη μαρτυρία ποὺ ὑπάρχει σχετικὰ μὲ αὐτὸ τὸ
ζήτημα, φέρεται στὸν ἐπιφανῆ Γάλλο δικηγόρον ποὺ περυσίνοιο ἀν-
δρῶν Δομινίκ, ἕναν ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἐννομιμαθεῖς νομικοὺς τῆς ἐποχῆς
αὐτοῦ. Ὁ Δομινίκ παρίστατο ὡς συνήγορος κάποιου κακούργου τοῦ ἀδ-
ελφοῦ Μπρουνῶ, κατηγορουμένου γιὰ φόνον, τὸν ὁποῖον ὁμῶς δὲν κα-
τάδικαν, παρ' ὅτις τὸν τὴς προσπάθειες, νὰ
ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ κεφάλι τοῦ κατεδικασθέντος οὐ
πῆλιν. Ὁ πελάτης του καταδικάστηκε σὲ
θάνατον.

Μετὰ τὴν ἐκδοσὴ τῆς καταδικαστικῆς ἀπο-
φάσεως, ὁ Δομινίκ, τὸν ὁποῖον ἐνδιέφεραν ἑ-
κτακτικὰ καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ ζήτηματα καὶ
μάλιστα τὰ σκοτεινὰ καὶ ἄλυτα, ἐξήγησε νὰ ἐ-
κτελέσῃ τὸ μελλοθάνατον σὲ κελὶ τοῦ. Ἡ
ἐκτελέσει αὐτὸν ἐξεδόθη καὶ μὴ νύχτα ὁ διενθυ-

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΕΙΤΑ αν' δι' αυτά, ή κ. Δυναρδή, βλέποντας δι' ή κόρη της, αν' να παρηγορηθῇ, γινότανε δύο καί πῶς μελαγχολική, βλέποντας γύρω σ'τά μάτια της τούς σκοτεινοὺς καί μαυρογάλανους κύκλους τῶν δακρυῶν, κατέβηκε σ'τὸ Λόρη γιὰ νὰ τὴν σώσῃ.

Τὸν παρακάλεσε μὲ τὰ δάκρυα σ'τά μάτια νὰ προσπαθῇ ν' ἀπομακρύνῃ τὴ Λίτσα ἀπ' τὴς προμερῆς τῆς σκέψεως, νὰ τὴν κινήσῃ νὰ ἐνδιαφερῇ γιὰ τὴ ζωὴ.

Ὁ Λόρης, ποὺ ἦταν καὶ δική του ἐπιθυμία, κατέβηκε πραγματικά κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ, πήγαινε καθημερινῶς κ' ἐβλεπε τὴ Λίτσα, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ γίνῃ βαρετός, μὴ δὲν κατάρρετο τίποτε, τίποτε ἀπολύτως.

Μέσα σ'τὰ κατὰβαρα τῆς ψυχῆς τῆς ἡ Λίτσα, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀγίαστρετό πόνο γιὰ τὸν αἰδικὸ θάνατον τῆς ἀδελφῆς της, εἶχε κ' ἕναν πόθο σκοτεινὸ κ' ἀπόκρυφο, ἕναν πόθο πρωτόφαντο γιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας της καὶ τῆς ἀνατροφῆς της, ἕναν πόθο φιλοεργό, τὸν πόθο τῆς ἐκδικήσεως ἐναντίον ἐκείνου ποὺ ἦταν ἀφορμὴ ὅλων τῶν συμφορῶν ποὺ χίτησαν τὸ σῶμα της.

Μισοῦσε τὸ Βρανά !..

Τὸν μισοῦσε ἄγρια, θανάσιμα...

Αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ζήτησε ἡ ἴδια τὸν θάνατον σ'τὸ Φάληρον κ' ἐστειλε σ'τὰ τῆς τὸ δέλεο ἐκείνου γράμμα...

Αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία ποὺ θανάτωσε τὴν Λίτσα...

Αὐτὸς ἐφταίγε, μόνον αὐτός, γιὰ ὅσα ὑπέφερε ἡ μαμά της κ' αὐτὴ ἡ ἴδια...

Αὐτὸς βύθισε τὸ σῶμα της σ'τὸ πένθος...

Αὐτός, αὐτός, αὐτός, μονάχα αὐτός, ὁ προδοτής, ὁ ἀπιστος, ὁ ἄκαρδος, ὁ διεφθαρμένος !..

Ἄν μποροῦσε ἡ Λίτσα, ἂν εἶχε τὴ δύναμι, θάπρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ θὰ τὸν σκότωνε μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ χέρια !

Τὸ μίσος τῆς αὐτὸ ποῦταν βαθιὰ ριζωμένο σ'τὴν καρδιά της, καίνεας δὲν τὸ εἶχε μαντέψει, κανένας δὲν τὸ ὑποψιάζονταν...

Μιά μέρα ὅμως ἡ Λίτσα προσδόχησε σ'τὸ Λόρη.

Ἦσαν ἕνα γλυκὸ καὶ γλυαὸ ἀπόγευμα ἡλιόλουστο.

Ὁ Λόρης, ποὺ αἰσθανόταν πῶς γιὰ τὴ Λίτσα κατὰ περισσώτερον ἀπὸ συμπάθεια, πέρασε ἀπ' τὸ σπίτι γιὰ νὰ τῆς κρατῇ συντροφιά.

Ἡ κ. Δυναρδὴ τὸν δέχθηκε, ὅπως πάντα, ἐγκάρδια. Βλέποντας δὲ τὴν καλωσύνη ποὺ ἀπλώνονταν ἔξω, εἶπε σ'τὴ Λίτσα :

— Δὲν θάδελος, κόρη μου, νὰ κινήσῃ ἕνα περίπαιτο ὡς τὴν ἔσχη. Εἶνε τόσο γλυκὸς ὁ καρὸς ! Ὁ κύριος Λόρης δὲν θάξῃ ἀντίρρηση, εἰ μὴ βέβαιον.

— Πολὺ εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Λόρης. Ὁ καρὸς εἶνε πραγματικῶς ὁ νοιζιάτικος. Ἐλῆτε, δεσποινὶς Λίτσα, μὴ διατάξετε, θὰ πάω σ'τὰ Σαπάλια, ἔξω ἕνα ἀπώμερον γρασιδί, ἀπὸ ὁποῖο ὑπάρχουν ἀνεμώνες.

Ἡ Λίτσα, ἂν καὶ ἦταν λυσιμμένη κ' ἄνεση, δέχθηκε. Ντύθηκε γρήγορα—γρήγορα, βγήκαν ἔξω, πήσαν τὸ τραίμ καὶ σὲ λίγα λεπτά βρισκόντουσαν σ'τὰ Σαπάλια. Τράβηξαν ἀριστερὰ ἀπ' τὴ γέφυρα, πέρα ἀπ' τὸ ρέμα καὶ μῆλκον καὶ κάθησαν σ' ἕνα χλοισμένο γρασιδί, κάτω ἀπ' τὰ πεύκα. Στὶς ὄχθες τοῦ Κηφισοῦ, ἀντικρὺ τους, ἔφταναν τὰ ἀσταθιὰ τους φύλλα μεγάλα προσηνέγκριζα ἀθάνατα. Στὰ πλάγια φύλλα ἦσαν χαράγματα μὲ συνγινὰ διαφορὰ ὀνόματα ἐρωτευμένων ζευγαριῶν ποὺ εἶχαν ἐκδοῦμαι ὡς ἐκεῖ, ποῖος ἔξεραι πόσους καροῦ !..

Ἡ Λίτσα κ' ὁ Λόρης κινῶσαν σ'τὴν ἀρχὴ χωρίς νὰ μιλάνε τὴ δισί, ποὺ φαίνεται τόσο ὠραία ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ. Ὁ σιγανὸς εἶχε φιλογοιτεῖ, ἐντροπλεῖτο. Ἀπόλυτη γαλήνη ἦταν ἀπολύτως γύρω. Κανένα πουλάκι δὲν κινεῖτο ἀνάμεσα σ'τὰ κλαδιὰ τῶν πεύκων.

Ἐξαίρετα ἡ Λίτσα ἀνέβηκε ἐπ' αὐτὸν καὶ δάκρυα νὰ δοῦναι τὸν γυμνοῦ

— Λίνα, ἀγαπημένη μου Λίνα, ποῦ εἶσαι ;..

μελαγχολική. Ὁ Λόρης ἦταν βυθισμένος σ' ὄνειροποιήσεις.

Ἡ νέα πλησίασε σὲ λίγο τοὺς ἀθανάτους, εἶδε τὰ ὄντομα καὶ τὰ ἐρωτόλογα ποὺ ἦσαν χαραγμένα σ'τὰ φύλλα τους καὶ ἀπῆλθε ὁ κίνησι σ'τὴ θέσι της, κιντίζοντας ἀρηρημένα τὸν οὐρανόν.

Τί σκεφτότανε ;

Γιὰτὶ βούρκωσαν σιγά—σιγά τὰ μάτια της ;

Ποῖες χαμένες εὐτυχίες θορηνοῦσε ;

Ὁ Λόρης πάντως δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτε.

Ἡ Λίτσα προχώρησε ὡς τὴν ἀκρὴ τῆς ὄχθης, στηρίζοντες σ'τὰ κλαδιὰ ἐνὸς πεύκων καὶ σήκωσε τὰ δακρυμένα μάτια σ'τὸν χρυσοφάνο οὐρανόν.

Ἐμεινε ἔτσι κιντίζοντας πρὸς τὸ φιλοσιμμένο χάος τοῦ ἡμιόλου σιδήματος ἀρκετὰ λεπτά. Τὰ χεῖρά της σαλεύσανε σάν σὲ προσεχῇ. Κι' ἔξαφνα ἄρχισε νὰ μιλά, σιγὰ σ'τὴν ἀρχή, πὸ δυνατὰ καὶ λεχταρισμένα κατόπιν :

— Λίνα !.. Ἀδελφοῦλα μου, ἀγαπημένη μου Λίνα, ποῦ εἶσαι ;..

Ἄφησε νὰ διακρίνω, γιὰ μιά μονάχα φορὰ, τὸ γλυκὸ σου πρόσωπο ἀνάμεσα σ'τὰ χρυσάφια τοῦ Παράδεισου... Λίνα, μ' ἀκούεις ;..

Δυνατοὶ λυγροὶ τὴν ἐπνεῖσαν.

Ὁ Λόρης τὴν ἀκούσε. Τινάζοντες ἐπάνω ἀνήσυχος, τὴν πήρε ἀπὸ τὰ χέρια, τὴν κάθησε κοντὰ του καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἠσυχάσῃ :

— Μὴν κλαῖτε, δεσποινίς. Σὰς παρακαλῶ... σὰς παρακαλῶ θερμῶς, μὴν κλαῖτε... Γιὰτὶ νὰ κλαῖτε, ἄλλωστε ; Θέλετε νὰ χάσετε τὴν ἡγεία σας, τὴ ζωὴ σας ;..

Ἡ Λίτσα γύρωσε καὶ τὸν κιντίζε σ'τὰ μάτια.

Κάτω ἀπ' τὰ δάκρυα, τὰ μάτια της ἀστράφταν.

— Πρέπει νὰ λησμονήσετε, νὰ ξεχάσετε, συμπλήρωσε ὁ Λόρης. Ἡ φράσι ποὺ αὐτὴ ἔπρεπε σάν λάδι πάνω σ'τὴ φωτιά τοῦ πόνου τῆς νέας. Τὸ στήθος της φούσκωσε. Ἡ γλώσσῃ της τῆς φιλοτίμησε. Καί, μὴ ξερόντας καλὰ—καλὰ τί κἀνε, ἔπιασε τὸ Λόρη σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόταξη :

— Νὰ λησμονήσω !.. Νὰ ξεχάσω !.. Καὶ μοῦ τὸ λέτε σὲς αὐτό ;..

— Ἐσέεις ;.. Νὰ ξεχάσω τὴν ἀδελφὴ μου ; Τὴν τραγωδίαν τοῦ σπιτοῦ μου ;.. Νὰ ξεχάσω τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε ;.. Ὁχι, ποτέ !..

Καί νὰ ποῦ σὰς τὸ λέω, Σὰς ἀνοίγω τὴν καρδιά μου, σὰς φανερώνω τὸ πὸς κρυφὸ μυστικόν μου : Δὲν θὰ ἠσυχάσω, δὲν θὰ ξεχάσω πρὶν τιμωρηθεῖ ὁ ἀνθρώπος ποὺ προκαλεῖται τὴν συμφορὰ μου... Ναί, αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος πόθος τῆς ζωῆς μου... Θέλω νὰ πέσῃ τὸ χεῖρ τοῦ θεοῦ βαρὺ, πάνω σ'τὸν ἀνθρώπον αὐτόν... Θέλω νὰ πληρώσῃ μὲ δάκρυα καὶ αἷμα τὸ κακὸ ποὺ μὰς ἔκαμε... Κι' εἴμαι βέβαιη πὺς ὁ πόθος μου θὰ ἐκπληρωθῇ... Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος καὶ δίκαιος...

Ὁ Λόρης τὴν ἀκούει κατὰ λήκτος. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἔξω τῆς Λίτσας, ὅσο πήγαινε καὶ ζοφωρε, προσπαθῆσε νὰ τὴν καταπραῖν.

— Ἦσυχάστε, δεσποινίς Λίτσα, τῆς εἶπε. Σὰς ἱκετεύω, φωνήσῃ πὸ ψυχραμῇ... Ναί, ἔχετε δικαιο. Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὰς σας... Μὰ μὴν παραδῶσατε ἔτσι. Δὲν σὰς κάνει καλὸ αὐτό.

Ἡ φωνὴ τοῦ Λόρη, ἐνὸς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ἦταν ἔξω—ρεπτικὰ λυσιμμένη κ' ἔτρεπε.

Ἡ Λίτσα, παρ' ὅλη τῆς τὴν ἔξω, τὸ κατὰλαβε. Δὲν ἤθελε νὰ λυσιμμένη τὸ μόνον τῆς φίλο, τὸ σπῆρα τῆς, τὸν ἀρροσιμμένο αὐτὸ σπῆρα τῆς θλῆβε τῆς ζωῆς.

Ἀρκετὲς λοιπὸν τὰ χέρια τοῦ Λόρη καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ γι' αὐτὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἀδελφότητα :

— Φίλε μου !.. Σὰς ἐλπίστω : Συγχωρήστε με, μὴ μὲ παρεξηγήτε... Δὲν εἶνε δυνατόν ἄλλωστε νὰ μὲ παρεξηγήτε. Εἴσωστε ὁ μόνος ποὺ ἔδερε ὅλη μου τὴν τραγωδίαν. Σὰς θεωρῶ ἀδελφὸν μου, Λόρη...

Πρώτη φορὰ τοῦ μιλῶσε ἔτσι ἀπλὰ, χωρίς νὰ τὸν λῆ καί ποιος.

Ὁ Λόρης ἐννοῶσε τὴ μαρμὴν τοῦ καρδία νὰ ζωντανεῖ. Χαμογέλασε τῆς Λίτσας μελαγχολικὰ καὶ τῆς εἶπε :

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Καποδίστριας καὶ Σπ. Τρικούτης. Ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ χαρακτήρος τοῦ Κυβερνήτου. Μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια. Ἡ μετάνοια τῶν ἐνέχων. Τί εἶπε ὁ λόρδος Ἀμπερδὴν γιὰ τὸν Κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος. «Γνήσιος Ἕλληνας». Τὰ εἰληρικὰ καὶ ἱπποτικά λόγια τοῦ Πετρόμπεη. «Τὸ αἶμα τοῦ μὲ παιδεύει !...». Ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΛΕΙΟΤΕΡΗ εἰκόνα τοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ι. Καποδίστριας δύνουν μερικὰ ἀνέκδοτα γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δόξαι του, γιὰτὶ τὸν δείχνουν ὅπως πραγματικῶς ἦταν καὶ μαρτυροῦν τὴν ἀγάπην τοῦ γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴν ὑπερόχην ἀνώτερη ψυχὴ του.

Ὁ Σπ. Τρικούτης, πατέρας τοῦ ἀειμνήτου Χαρίλαου Τρικούτη, ἦταν φανατικῶς ἀγγλόφιλος. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, δταν μάλωσε μὲ τὸν κυβερνήτην καὶ ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ, ὁ Ἄγγλος πρέσβης πῆγε σ'τὸν Καποδίστρια καὶ τοῦ εἶπε δι' ἂν φύγῃ ὁ Τρικούτης ἀπὸ τὴ θέσι του, θὰ διασφαλισθῇ ἡ Ἀγγλία. Τότε ὁ Καποδίστριας ἀποκρίθηκε ἀγέρωχα :

— Τὴ στιγμὴν ποὺ ἡ Ἀγγλία ἦ ὁποιαδήποτε ἄλλη Μεγάλῃ Δύναμι, θὰ θέλῃ νὰ ἐπιβάλῃ σ'τὴν Ἑλλάδα τὸν ἑα καὶ τὸν ἄλλο πολιτικὸ ἄνδρα, ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι πλέον κυβερνήτης τοῦ τόπου αὐτοῦ !..

Χρειάζονταν μεγάλη τόλμη γιὰ νὰ μιλήσῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ κυβερνήτης τῆς ἀσημαντῆς τότε Ἑλλάδος πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς παντοδυναμῆς Ἀγγλίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Καποδίστριας ἐννοῶσε νὰ μὴν ὑποταχθῇ σὲ καμμιὰ ξενικὴ ἐπιβολή. Κι' αὐτὸ κυρίως

ἦταν τὸ πρῶτον ἀνέκδοτον τοῦ Καποδίστρια :

Σχετὸν μὲ τὴν ἀνεξαρτησίαν του, εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον τοῦ Καποδίστρια :

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

τὸν ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐπρότεινε κάποτε πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δταν περηνεῖτο τὴν Πελοπόννησον, νὰ τοῦ δώσῃ στρα-

Ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας

μυαλό. Ὁ Πύρρος ὅμως, στενὸς φίλος τῶν Μαυρομυχαλίων, ἐβῆκε ἀφορμὴ νὰ κομισιμεντάρῃ τὸ Μαυρομυχαλὶ καὶ ἄρχισε νὰ κατηγορῇ τὸν Καποδίστρια μὲ μικρία. Ἀλλὰ ὁ Πετρόμπεης τὸν διέκοψε ἄμεσως καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν τὰ λὲς καλὰ, φιλόσοφε ! Ἀνάθεμα τοὺς Ἀγγλογάλλους ποὺ ἦσαν ἡ αἰτία. Κι' ἐγὼ ἔχασα τοὺς δικούς μου καὶ τὸ ἔθνος ἔχασε ἕναν ἄνθρωπον ποὺ δὲν θὰ τὸν ξεναεθῇ. Καὶ τὸ αἷμα τοῦ μὲ παιδεύει ὡς σήμερα !..

Ὁ ἱπποτικὸς Μανιάτης ἐδειχνε ἔτσι ὅλη τὴν μετάνοιαν γιὰ τὴ διαγωγή τὴν δική του καὶ τῆς οικογενείας του ἀπέναντι τοῦ κυβερνήτη καὶ ξεσκούπεζε ταυτοχρόνως τὸν ἀπαισιο ὀφλο ποὺ ἔκλειαν σ'τὸ δόγμα τῆς δολοφονίας οἱ πρέσβεις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας.

Ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε ὁ λαὸς σ'τὸν κυβερνήτην τοῦ φαίνεται κ' ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον ποὺ διηγεῖται ὁ σύγχρονός του Α. Παπαδόπουλος. Ἐνα παλιλάρι σ'τὴν Ἀρκαδίαν σκόπευε νὰ κλέψῃ ἀπὸ ἕνα γείτονα του μερικὰ γιδιοτρόβατα. Ὁ τοσπάνης ποὺ φύλαγε τὰ πρόβατα τοῦμαθε καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν θὰ τοῦμήσῃς νὰ τὸ κάμῃς αὐτό.

— Γιὰτὶ ; ρώτησε τὸ παλιλάρι.

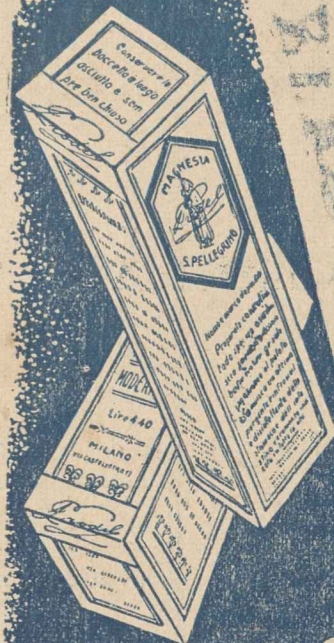
— Κιττάξε πίσω ἀπὸ τ' αὐτὰ τῶν προβάτων, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ τοσπάνης, καὶ θὰ δῇς δι' αὐτὰ καθένα εἶνε γραμμένο τὸ ὄνομα τοῦ κυβερνήτη :

Ἀπὸ τότε ἔμεινε παροιμιώδης ἡ φράσι : «Ὁ κυβερνήτης φιλᾷ τὰ πρόβατα !»

Ὅταν ὁ Πολυζωίδης, μὲ τὴν ἐφημερίδα τοῦ «Ἀπόλλων» ἄρχισε νὰ ἐπιτίθεται συκοφαντικὰ κατὰ τοῦ Καποδίστρια, ἕνας φίλος τοῦ κυβερνήτη τοῦ εἶπε καὶ τοῦ εἶπε δι' αὐτοῦ νὰ διακόψῃ τὴν ἐκδοσί τοῦ «Ἀπόλλωνος», ἀρκεῖ νὰ τοῦ δώσῃ τὰ μέσα νὰ ἰδρῇ σ'τὸ Ναύπλιο μὴν ἄλλῃ ἐφημερίδα. Ἀλλὰ ὁ Καποδίστριας τοῦ ἀπάντησε :

— Ἐξέρετε καλὰ δι' πάντα ἐθεωροῦμαι ἀνάσῃ πρῶτα μὰ ἕνα ἀρχηγὸ κράτους τὸ νὰ ταπεινώνεται καὶ ν' ἀπαντᾷ σ'τὶς συκοφαντίες ποὺ τοῦ ῥιζύνουν ἡ ἐφημερίδες. Ε

ΥΠΕΡΟΧΟΝ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ

ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ
ΠΟΛΛΩΝ
ΔΟΣΕΩΝ

ΚΥΤΙΟΝ
ΙΣΧΥΡΑΣ
ΔΟΣΕΩΣ

ΦΑΚΕΛΛΟΣ
ΔΥΟ
ΔΟΣΕΩΝ

ΤΑ ΓΝΗΣΙΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΕ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ & ΑΘΗΝΑΙ